

Iiro Myller

Web-sarjat ja niiden rakenne

Metropolia Ammattikorkeakoulu

Medianomi AMK

Elokuva ja televisio

Opinnäytetyö

Kevät 2017

Tekijä(t) Otsikko	Iiro Myller Web-sarjat ja niiden rakenne
Sivumäärä Aika	35 sivua 5.5.2017
Tutkinto	Medianomi AMK
Koulutusohjelma	Elokuva ja televisio
Suuntautumisvaihtoehto	Käsikirjoittaminen
Ohjaaja(t)	Käsikirjoittamisen lehtori Timo Lehti
<p>Tämä opinnäytetyö tarkastelee web-sarjan määritelmää, historiaa ja rakennetta.</p> <p>Opinnäytetyö koostuu tutkimusosasta, jossa havainnoidaan ja analysoidaan kolmen keskenään erilaisen web-sarjan eli <i>Misadventures of the Awkward Black Girlin</i>, <i>#lovemillan</i> ja <i>Skamin</i> rakennetta kausi-, jakso- ja kohtaustasolla. Tässä sovelletaan erilaisia käsikirjoitusteorioita.</p> <p>Tämän lisäksi opinnäytetyössä avataan web-sarjojen määritelmää, historiaa ja eroja tv-sarjoihin. Opinnäytetyön lopussa tarkastellaan, miten web-sarja voidaan adaptoida tv-sarjaksi tarkastelemalla <i>Insecure</i>-tv-sarjaa.</p> <p>Tutkimuksessa käy ilmi, että web-sarjat seuraavat kausitasolla tarkkaan valittuja käsikirjoitusteorioita. Jaksotasolla vaihtelu on suurempaa, eikä teorioita seurata niin orjallisesti. Web-sarjaa adaptoitaessa tv-sarjaksi muuttuu sisältö paljon: tarinoita on pakko laajentaa ja juonilinjoja lisättävä, jotta tv-jaksojen tarkkaan määritellyt mitat pystytään täyttämään.</p>	
Avainsanat	web-sarja, tv-sarja, rakenne

Author(s) Title	Iiro Myller Web Series and their Structure
Number of Pages Date	35 pages 5 May 2017
Degree	Bachelor of Arts
Degree Programme	Film and Television
Specialisation option	Screenwriting
Instructor(s)	Timo Lehti, Screenwriting teacher
<p>This final work investigates the definition, history and structure of web series.</p> <p>This final work consists of a written thesis which examines the season, episode and scene structure of three different web series: <i>Misadventures of the Awkward Black Girl</i>, <i>#lovemilla</i> and <i>Skam</i>. This is done by applying different screenwriting theories.</p> <p>The thesis also deciphers the definition and history of web series. It also examines how a web series is adapted to television by examining the television series <i>Insecure</i>.</p> <p>This thesis shows that the web series season follows the chosen screenwriting theories closely. The web episodes don't follow the structure as much. The content of a web series changes heavily when it's adapted to television: the stories have to be expanded and more storylines added to fill the accurately defined television series timeslot.</p>	
Keywords	web series, tv series, structure

Sisällys

1	Johdanto	1
2	Web-sarjat	2
2.1	Web-sarjan määritelmä	2
2.2	Web-sarja vs. TV-sarja	4
2.3	Web-sarjan historia	5
3	Web-sarjojen rakenne	7
3.1	Misadventures of the Awkward Black Girl	7
3.2	#lovemilla	14
3.3	Skam	19
4	Web-sarjasta TV-sarjaksi: Insecure	28
5	Yhteenveto	31
	Lähteet	34

1 Johdanto

Nykyään lähes kaikki asiat on mahdollista tehdä internetissä. Siellä voi tehdä ostokset, maksaa laskut ja kuunnella musiikkia. Myös tv-sarjojen katsominen onnistuu netissä, ja siitä onkin tullut jatkuvasti yleisempää. Netti vie koko ajan katselijoita perinteiseltä televisiolta, eikä varsinkaan moni nuori enää vaivaudu hankkimaan tv-lähetintä, sillä kaikki katselu tapahtuu tietokoneella netin eri suoratoistopalvelujen, kuten Netflixin, HBO Nordicin, Katsomon tai YLE Areenan kautta.

Käsite ”web-sarja” on silti monelle vielä melko tuntematon, tai ei ymmärretä, mitä se käytännössä tarkoittaa. Moni pitää web-sarjoja vain sarjoina, joita voi katsoa netin suoratoistopalveluiden kautta. Ja kaikkia perinteisen television näyttämiä sarjojahan voi katsoa netistä. Tuleeko siis tv-sarjasta web-sarja, kun sen katsoo Netflixistä tai Katso-mosta? Määritelmiä web-sarjalle on tietysti monta erilaista, mutta sanoisin silti, että ei siitä tule.

Omassa opinnäytetyössäni haluaisinkin korjata ihmisten vääriä käsityksiä web-sarjoista ja pyrkiä selittämään, mitä ne tosiasiaissa ovat ja miten ne eroavat tv-sarjoista. Web-sarjat ovat jatkuvasti kasvussa oleva ala, jossa amatöörien ja perinteisten tuotantoyhtiöiden ulkopuolella työskentelevien ammattilaisten on mahdollista näyttää kyntensä ja päästä testaamaan omia ideoitaan käytännössä hyvin pienellä budjetilla. Suomessa niiden voimaa ja mahdollisuuksia ei ole kuitenkaan mielestäni vielä sisäistetty täysin ja pyrinkin tässä opinnäytetyössäni avaamaan, mitä kaikkea ne mahdollistavat tekijöilleen ja tuottajilleen. Työn tavoitteena on myös nostaa esiin näkökulmia ja ajatuksia web-sarjojen nykytilanteesta, tulevaisuudesta ja merkityksestä tv-sarjojen rinnalla.

Työn alussa pyrin ensin määrittelemään, mitkä sarjat ovat web-sarjoja ja mitkä eivät. Avaan hieman, mitä erilaisia sarjoja web-sarjan määritelmän alle mahtuu ja miten nämä sarjat eroavat toisistaan. Tämän jälkeen pyrin osoittamaan, miten sarjat eroavat tv-sarjoista tuotannollisesta ja sisällöllisestä näkökulmasta. Luvun 2 lopussa avaun web-sarjojen yllättävän pitkää historiaa ja pyrin näyttämään lukijalle, miten ne ovat muotoutuneet tämänhetkiseen muotoonsa.

Luvussa 3 perehdyn enemmän web-sarjojen rakenteisiin ja vertailen niitä tv-sarjojen rakenteisiin. Tutkittaviksi web-sarjoikseni valitsin *Misadventures of the Awkward Black Girl*

(USA, 2011–2013), *#lovemilla* (Suomi, Yle 2013–2014) ja *Skam* (Norja, NRK 2015–). Valitsin kyseiset sarjat, koska ne ovat sisällöltään, alkuperältään ja tarkoitukseltaan tarpeeksi erilaisia. *Misadventures of the Awkward Black Girl* on amerikkalaisen amatöörin todella pienellä budjetilla tekemä komedia. *#lovemilla* on taas Yle:n hieman isomman budjetin draamakomedia, jota ovat olleet tekemässä ammattilaiset. *Skam* on Norjan yleisradion tekemä draama, jota ei voi välttämättä edes täysin nettisarjaksi kutsua, mutta jossa on paljon mielenkiintoisia aspekteja.

Luvussa 4 tutkin, miten Issa Raen käsikirjoittama *Misadventures of the Awkward Black Girl* -nettisarja adaptoitiin *Insecure*-tv-sarjaksi (USA, HBO 2016–) Pysin tutkimaan, mitä kaikkea sen sisällössä muuttui, kun alustaa vaihdettiin ja mitä se teki sarjan teemoille, hahmoille ja juonelle.

Luvussa 5 vedän yhteen tutkimustulokseni ja tekemäni päätelmät.

2 Web-sarjat

2.1 Web-sarjan määritelmä

Web-sarja ei ole helppo määriteltävä, ja se tarkoittaa monesti eri ihmisille eri asioita. Internetin eri sivustot ovat täynnä videoita: on videoblogeja, sketsivideoita, videopäivityksiä. Näitä kaikki yhdistää se, että ne ovat netistä löytyvää videomateriaalia. Mutta ovatko ne web-sarjoja? Mikä erottaa pelkän netistä löytyvän videon web-sarjasta?

Web-sarjasta liikkuu paljon erilaisia määritelmiä, mutta yleisimmin se on määritelty sarjana pelkästään netissä julkaistuja, käsikirjoitettuja videoita, jotka julkaistaan jaksoittain. Tämän määritelmän alle mahtuvat:

1) Videoblogit. Ruotsalainen Pewdiepie ja suomalainen Eddspeaks ovat hyviä esimerkkejä tästä. He ovat valtaisan suosittuja videobloggaajia, jotka ovat julkaisseet satoja videoita, missä he kommentoivat ajankohtaisia tapahtumia, tekevät erilaisia haasteita tai pelaavat pelejä niitä samalla kommentoiden. Videot eivät ole varsinaisesti täysin käsikirjoitettuja, mutta niiden sisältö on suunniteltu etukäteen ja niitä on jälkikäteen editoitu. Myös erinäiset vain netissä julkaistut talk-show't, kuten Zack Galinafiksen *Between Two Ferns* ja Jerry Seinfeldin *Comedians in Cars* kuuluvat tähän kategoriaan. En kuitenkaan

aiotutkia tämänkaltaisia sarjoja opinnäytetyössäni, sillä vaikka ne web-sarjoiksi määritelläänkin, ne eivät ole fiktiivisiä. Niitä voisi kutsua web-sarjamaailman realityksi. Tämänkaltaiset julkaisut/sarjat ovat hyvin henkilövetoisia, eli ihmiset, jotka tällaisia videoita katsovat, ovat lähinnä tykättyneitä videoiden tähtiin, eikä sillä, mitä tähdet tekevät ole niin suurta merkitystä.

2) Tutoriaalivideot, joita muun muassa YouTube on täynnä. Videoissa neuvotaan ”kädestä pitäen”, miten tietyt asiat tehdään. Suosituimpia tutoriaaleja ovat muun muassa meikkaamiseen, nikkarointiin ja tietokoneen ohjelmien käyttöön liittyvät videot.

Tutoriaalivideot kuuluvat jossain määrin samaan kategoriaan kuin videoblogit, mutta tutoriaaleissa ei videon tekijällä ole niin väliä, vaan ihmiset katsovat näitä aiheen takia.

3) Pilailuvideot ja sketsit.

4) Narratiiviset web-sarjat. (Schwartz 2015) Nämä ovat yleensä itsenäisesti, suoraan nettiin tuotettuja tarinallisia sarjoja, jotka eivät ole perinteisen tv-tuotantoyhtiöiden armoilla.

Tulen käsittelemään opinnäytetyössäni nimenomaan narratiivisia web-sarjoja, sillä ne ovat käsikirjoituksen kannalta ylivoimaisesti mielekkäimpiä tutkittavia.

Nykyaikana on myös tyypillistä, että useimpia sarjoja katsotaan jo internetin erilaisten suoratoistopalveluiden, kuten Netflix, HBO Nordic, Amazon ja Viasat, kautta. Varsinkin Netflix ja Amazon ovat viime vuosien aikana kunnostautuneet julkaisemaan sarjoja pelkästään omissa palveluissaan verkossa (esimerkiksi *House of Cards*, USA, 2013–) ja *Orange is the New Black*, USA, 2013–), eikä näitä sarjoja näe ns. perinteisten tv-kanavien kautta.

Jos näitä sarjoja on katsonut, huomaa kuitenkin nopeasti, etteivät ne sisällöltään tai muodoltaan erityisemmin eroa perinteisen kaapeli-tv:n sarjoista: jaksot ovat samanpituisia, sarjat on tehty suurella budjetilla ja näyttelijät ovat kuuluisia. Ainoa ero tv-sarjoihin on se, ettei niissä ole mainoskatkoja ja kanava niiden katsomiseen on toinen. Nykyään, kun Netflix, Amazon ja muut suoratoistopalvelut ovat alkaneet saada valtavia katsojamääriä ja niille on alkanut virrata paljon rahaa, ne ovat oikeastaan tuotantoyhtiöitä siinä missä

muutkin. Tästä syystä näiden tuottamia tv-sarjoja ei voikaan hyvällä omallatunnolla kutsua web-sarjoiksi, enkä tästä syystä myöskään niitä omassa opinnäytetyössäni sillä nimellä tule kutsumaan, vaan niputan ne perinteisen tv-sarjojen alle.

2.2 Web-sarja vs. tv-sarja

Web-sarjan ja perinteisten tv-sarjojen erot ovat melko suuria. Ehkä merkittävin niistä on se, ettei web-sarja ole sidottu mihinkään tiettyyn pituuteen. Tv-sarjat ovat aina lähetyssaikojensa orjia siinä mielessä, että niiden täytyy olla joko noin 22-minuuttisia (komediat) tai 50-minuuttisia (muut), jotta ne sopivat kanavapaikoille. Web-sarjoissa ei ole tätä ongelmaa ja keskimääräinen web-sarjan jakso onkin vain noin 3,5 minuuttia pitkä. (Roque 2016)

Jaksojen pituuksissa on kuitenkin huomattavia eroja, sillä web-sarjoilla ei ole mitään sitovia tekijöitä, jotka määrittäisivät jakson pituuden. Alan kirjoittamaton sääntö on kuitenkin se, että jaksojen olisi hyvä olla mahdollisimman lyhyitä, sillä netti on niin pullollaan tarjontaa, etteivät ihmiset jaksa edes ryhtyä katsomaan pitkiä videoita, mikäli eivät ole varmoja kiinnostuksestaan. (Roque 2016)

Web-sarja eroaa perinteisestä tv-sarjasta pitkälti myös siinä, että ne ovat useimmiten paljon kokeellisempia sekä tyylinsä että aiheensa puolesta. Suoratoistopalvelujen sarjoja ja web-sarjoja yhdistää monesti se, että kummatkin pyrkivät tavoittamaan jonkun tietyn niche-yleisön, kun taas useasti perinteiset tv-kanavat yrittävät miellyttää suurempia massoja, jotta ne saavat katsojatavoitteensa täyteen. (Rodda 2014)

Web-sarjojen on mahdollista toimia ns. prototyypeinä ja testeinä tekijöilleen, sillä katsoja ei odota niiden olevan tehtyjä suurella budjetilla ja niinpä niille annetaan helposti enemmän anteeksi. Web-sarjat ovat tekijöilleen monesti hyvä tapa kokeilla, voisiko heidän ideansa lähteä lentoon ja herättää enemmän kiinnostusta. Toisin kuin perinteiset tv-sarjat, web-sarjat eivät yleensä ole se lopullinen muoto, johon sen tekijät toivovat ideansa jäävän. Monille amatööreille web-sarja on halpa ja helppo muoto päästä näyttämään kyntensä isommille tekijöille. (Rodda, 2014) Hyvin monista menestyneimmistä web-sarjoista aletaankin tehdä tv-sarjoja, kun ne ovat saaneet herätettyä suuren yleisön huomion. Muun muassa *Broad City*, *Insecure* ja *High Maintenance* ovat aloittaneet web-sarjoina, mutta ovat nyt tv-sarjoja.

Web-sarjat ovatkin useimmissa tapauksissa nk. amatöörien media. Siinä missä perinteiset tv-sarjat ja elokuvat vaativat suuren työryhmän ja valtavasti aikaa sekä rahaa, voi web-sarjoja tehdä parhaimmillaan muutaman ihmisen porukalla ilmaiseksi. Web-sarjojen tekijät ovat tyypillisesti aloittelevia elokuva- tai tv-alan opiskelijoita tai vastavalmistuneita ihmisiä, jotka syystä tai toisesta eivät ole vielä saaneet ideaansa tuotantoon suurissa tuotantoyhtiöissä. (Rodda 2014.)

Tämä ei kuitenkaan tarkoita sitä, ettei web-sarjojen tekemiseen nähtäisi paljon vaivaa. On pakko miettiä esimerkiksi kohdeyleisöä, jakokanavia ja markkinointia. Web-sarjoissa on oma maailmansa, jossa on omat lainalaisuutensa ja omat tähtensä. (Rodda 2014.)

Web-sarjoja suunnitellessa on äärimmäisen tärkeää miettiä, kenelle sarjaa tekee. Netti on niin täynnä sisältöä, ettei yksittäinen sarja pysty mitenkään erottumaan sieltä aluksi, mikäli ei ole tarkkaan mietitty millaista yleisöä sille etsitään ja mitä kanavia tämän yleisön houkutteluun käytetään. Web-sarjojen markkinointibudjetti on usein hyvin pieni, tai jopa olematon, jolloin on tärkeää pohtia, millaisiin netin yhteisöihin voi tehdä ”täsmäiskuja” ja saada markkinoitua sarjaansa. (Rodda 2014.)

Web-sarjan tekijän on hyvä myös miettiä, tahtooko hän käyttää sarjaansa ponnahduslautana muihin medioihin, vai onko hän aikomuksissa panostaa pelkästään internetiin. Tämä vaikuttaa sarjan kausien suunnitteluun: tehdäänkö sarjasta jatkuvajuoninen ja monen kauden pituinen, vai onko tarina kerrottavissa esimerkiksi yhden kauden aikana. (Rodda 2014.)

Monet web-sarjojen katsojat odottavat saavansa myös ekstra-sisältöä, kuten behind the scenes -materiaalia, blogitekstejä, Instagram- ja Facebook -päivityksiä sekä näyttelijöiden ja tekijöiden Q&A -videoita, joissa nämä vastaavat katsojien heille lähettämiin kysymyksiin. Tekijöiden on hyvä muistaa, etteivät web-sarjat ole perinteistä TV:tä, vaan niillä on oma maailmansa, jossa odotetaan monesti paljon muunlaistakin sisältöä kuin pelkästään itse sarja. Ja sellaiseen sisältöön on hyvä mahdollisuus nettiympäristössä. (Rodda 2014.)

2.3 Web-sarjan historia

Vaikka web-sarja on terminä kohtalaisen uusi, se synnyttiin kuitenkin jo yli kaksikymmentä vuotta sitten. Vuonna 1995 internetiin ilmestyivät sarjat *Rox* ja *The Spot*. Ne ovat ensimmäisiä sarjoja, joita voidaan kutsua web-sarjoiksi, sillä ne olivat nähtävissä ainoastaan netin kautta. *The Spot* keräsi parhaimmillaan 100 000 katselukertaa päivässä. Nykyään tuo katselujen määrä ei tunnu kovin suurelta, mutta siihen aikaan internet ei ollut vielä kovin yleisessä käytössä ja luvut ovat melko suuria käyttäjämääriin nähden. (McNayr & Gustafson 2010.)

Myöhemmin sarjat saivat muitakin kilpailijoita, mutta kaikkien näiden sarjojen katsojaluvut pysyivät hyvin maltillisina, eivätkä ne ylittäneet *The Spotin* katsojalukuja. (McNayr & Gustafson 2010.)

Tässä vaiheessa web-sarjat olivat siis vielä jossain määrin tuotantoyhtiöiden tai vähintään sponsorien tai vastaavien hallussa. Vuonna 2005 tähän tuli kuitenkin muutos, kun videotopalvelut, kuten YouTube, Vimeo ja Dailycentral, sekä sosiaalisen median sivustot, kuten Myspace ja Friendster, syntyivät. Nyt amatööritkin saivat helpon kanavan, jonne voi laittaa videonsa ilmaiseksi kaikkien nähtävälle ja tavoittaa parhaimmillaan valtaisia katsojamääriä. (McNayr & Gustafson 2010.)

Nuoret koomikot, taiteilijat ja filmintekijät halusivat tulla nähdyiksi ja he tajusivat näiden uudenlaisten sivustojen olevan heidän mahdollisuutensa. Suosituimmiksi sarjoiksi nousivat sketsisarja *Lonely Island* (USA, 2001) sekä *LonelyGirl15* (USA, 2006–2008). Varsinkin jälkimmäinen näytti, mitä tämä uusi media mahdollisti: sarjassa seurattiin nuorta tyttöä, joka piti videoblogia. Katsojille ei aluksi kuitenkaan ollut selvää, että sarja oli fiktiivinen, vaan heille uskoteltiin kyseessä olevan todellinen videobloggari. Sarjan fiktiivisyys paljastettiin vasta vähän myöhemmin, ja tämän jälkeen sarjan maailma ja tapahtumat alkoivat muotoutua enemmän fiktiivisesti. Paljastuksen jälkeen sarja sai paljon huomiota medialta ja sen suosio vain kasvoi. Sarjalla oli vuonna 2008 yhteensä yli 110 miljoonaa katselukertaa. (McNayr & Gustafson 2010.)

LonelyGirl15-sarjan ja muiden web-sarjojen suosion myötä myös isommat toimijat ja tuotantoyhtiöt alkoivat huomata web-sarjoissakin liikkuvan paljon rahaa ja mahdollisuuksia, joten niihin alettiin panostaa rahallisesti huomattavasti enemmän, eikä kenttä ollutkaan enää selkeästi amatöörien hallussa. Suuret tuotantoyhtiöt, kuten ABC, NBC ja MTV, halusivat mukaan kasvavaan alaan ja alkoivat tuottaa omia web-sarjojaan suurilla budjetilla ja tähdillä. (McNayr & Gustafson 2010.)

Samoihin aikoihin tuotantoyhtiöt alkoivat laittaa useita perinteisiä tv-sarjojaan katsottaviksi nettiin, sillä aika tuntui olevan sille kypsä. Tuotantoyhtiöt saivat web-sarjoilleen kohdalaisen hyviä katsojamääriä, ja pikkuhiljaa web-sarjat alkoivat vakiinnuttaa paikkaansa. 2010-luvulle tultaessa useat netissä aloittaneet sarjat (esimerkiksi *Web Therapy*, USA 2008–2014 ja *Childrens Hospital*, USA 2008–) saivat vihreää valoa tuotantoyhtiöiltä sekä kanavilta ja niistä alettiin kehitellä perinteisiä tv-sarjoja. (McNayr & Gustafson 2010.)

3 Web-sarjojen rakenne

3.1 Misadventures of the Awkward Black Girl

Misadventures of the Awkward Black Girl on amerikkalaisen näyttelijän, ohjaajan, kirjoittajan ja tuottajan Issa Raen luoma web-sarja, josta julkaistiin kaksi kautta ja yhteensä 25 jaksoa vuosina 2011–2013. Sarjassa Issa Raen itsensä esittämä ”J” koittaa selvittää hirvittävässä työpaikassaan kamalien työkavereidensa seurassa ja saada samalla parisuhde-elämänsä reilaan.

Analysoin sarjan ensimmäistä kautta, joka julkaistiin YouTubessa vuosina 2011–2012. Kaudessa on 12 jaksoa, jotka vaihtelevat pituudeltaan reilusta 3 minuutista 25 minuuttiin. Kuten useissa muissakin amatöörien tekemissä nettisarjojen ensimmäisissä kausissa, tämän *MABG*:n kauden ensimmäisten ja viimeisten jaksoiden välillä on iso ero niin laadussa, tyylissä kuin pituudessakin.

Sarjan ensimmäinen jakso on vain 3 minuuttia 40 sekuntia pitkä, kun taas viimeinen jakso on jo 25 minuuttia 8 sekuntia. Jakso jaksoilta ne ovat vähitellen pidempiä ja eroja on niin teknisessä laadussa kuin sisällöllisessä rikkaudessa. Tämä on luonnollista kehitystä, sillä *MABG* oli tuolloin Issa Raen ensimmäinen sarja ja on selvää, että tehdessä kehittyy. Tämä on yksi web-sarjojen suuri ero perinteisiin tv-sarjoihin, sillä tv-sarjat ovat yleensä melko loppuun asti mietittyjä. Niiden tekijät ovat poikkeuksetta ammattilaisia, joiden taidot eivät kehity niin näkyvästi kuin ensimmäistä web-sarjaansa tekevien amatöörien.

Ensimmäisessä kaudessa keskitytään päähenkilö J:n ongelmiin hänen työpaikallaan sekä hänen poikaystävän etsintäänsä.

Sarjan lajityyppi on selvästi komedia, joten vertaan jaksosten rakenteita 22-minuuttisten sitcomien perusrakenteeseen. Kuten *The Atlantic*:ssä julkaistussa Noah Charneyn kirjoittamassa artikkelissa *Cracking the Sitcom Code* kerrotaan, jokaisessa sitcom-jaksossa on pääjuoni (A) sekä kaksi sivujuonta (B & C). Jaksoissa on kolme näytöstä, jotka erotetaan toisistaan mainoskatkoilla. Jokaisessa näytöksessä on 3–5 kohtausta. (Charney 2014.)

Charneyn mukaan runoilija Philip Larkin sanoo, että jokaisessa juonessa on ”alku, sotku ja loppu”. Jokainen jakso alkaa sillä, että protagonistin (päähenkilö) tekee selväksi ongelman tai tavoitteen, jonka katsoja ymmärtää tulevan ratkaistuksi jakson lopussa. Ongelma ei saa tulla ratkaistuksi liian nopeasti, sillä muuten jakso loppuu ennen aikojaan. Niinpä ongelman ensimmäisen ratkaisuyrityksen tulee epäonnistua sotku-osiossa, jolloin protagonistin tulee yrittää toisenlaista ratkaisutapaa. (Charney 2014.)

Sitcomeille tyypillistä on, etteivät hahmot usein muutu paljoa jaksosten ja kausien edetessä, vaan he pysyvät samanlaisina. Niinpä protagonistin monesti epäonnistuu tavoitteessaan, jotta hän ei pääse muuttumaan liikaa. (Charney 2014.)

22-minuuttisten sitcom-jaksosten rakenne on lähes poikkeuksetta vastaava:

1) Teaser (1:00 – 3:00)

Useimmiten yhden kohtauksen mittainen, lyhyt, esittelevä sketsi, joka on yleensä ennen alkutekstejä. Esittelee protagonistia uusille katsojille ja antaa parhaassa tapauksessa vihjeitä kyseisen jakson ongelmasta tai teemasta.

2) Ongelma (3:00 – 8:00)

Katsojalle esitellään protagonistin ongelma, joka on tarkoitus ratkaista kyseisessä jaksossa. Protagonisti alkaa miettiä, miten hän ongelman ratkaisee. Tämä muodostaa jakson A-juonen. Myös sivujuoni B ja mahdollisesti myös C esitellään. B- ja C-juonien pääosissa ovat yleensä vähäisemmät sivuhahmot. Ideaalitulanteessa kaikki juonet linkittyisivät toisiinsa lopussa.

3) Sotku (8:00 – 13:00)

Protagonisti koittaa ratkaista ongelmaa ensimmäisellä keksimällään tavalla, mutta epäonnistuu. Hänen eteensä tulee toinen ongelma tai viivytys, joka vaatii häntä muuttamaan suunnitelmaansa. Vastaava tapahtuu myös B- ja C -juonissa.

4) Onnistuminen/epäonnistuminen (13:00 – 18:00)

Protagonisti on jo epätoivoinen ja panokset ovat kasvaneet, sillä hän on epäonnistunut jo kerran ratkaisemaan ongelmansa. Hän yrittää viimeistä vaihtoehtoaan ja lopulta hän joko onnistuu tai epäonnistuu tehtävässään/ratkaisemaan ongelman. Samoin käy myös B- ja C-juonissa.

5) Lopetus (18:00 – 21:00)

Hieman kuin teaser. Näytetään jälkiseuraukset, jotka jakson ongelman ratkaisun onnistumisesta tai epäonnistumisesta on tullut ja vedetään kaikki narut yhteen. Yleensä yksi kohtaus. (Charney 2014.)

Entä miten *MABG* vertautuu perinteisiin sitcomeihin? Ensimmäinen ero on tietysti se, ettei *MABG*:ssa ole mainoskatkoja, jotka määrittelisivät rakennetta yhtä paljon kuin tv:ssä. Poikkeuksena sarjan ensimmäisen kauden viimeinen jakso, joka on yhteispituudeltaan 25-minuuttinen ja sisältää kaksi taukoa, jossa mainostetaan muita nettisarjoja. Tämä oli yllättävä ja mielenkiintoinen konsepti, sillä YouTube-videoissa harvemmin näkee vastaavaa. En tiedä, oliko kyseessä testi vai ongelma sarjan rahoituksen kanssa, mutta se toimii.

MABG on myös selkeästi jatkuvajuonisempi kuin perinteiset tv-komediat. Ensimmäistä jaksoa lukuun ottamatta jokainen ensimmäisen kauden jakso loppuu käytännössä jonkinasteiseen cliffhangeriin tai vähintään sellaiseen lopetukseen, josta yleensä muodostuu seuraavan jakson ongelma tai jota ainakin puidaan seuraavassa jaksossa hyvin paljon. Jopa kauden viimeinen jakso loppuu jännittävään kohtaan ja katsoja ymmärtää, mitä tulevalta kaudelta on odotettavissa.

Jakson lopettaminen teaseriin onkin web-sarjoissa huomattavasti yleisempää, kuin perinteisissä tv-sarjoissa. Kuten jo aikaisemmin mainitsin, tekijöillä on (oikeutettu) oletus, että netissä katsojalla on enemmän virikkeitä ja häiriötekijöitä, jolloin web-sarjan täytyy todella vangita katsojan mielenkiinto mahdollisimman nopeasti ja kiinnostavasti, jotta tämä katsoisi seuraavankin jakson sarjasta.

Web-sarjoissa jaksojen julkaisuvälit ovat myös huomattavasti pidempiä, kuin perinteisissä tv-sarjoissa, joten on tietysti toivottavaa lopettaa jaksot sellaisiin kohtiin, että katsoja muistaa ne vielä viikkojen päästä. *MABG*:n ensimmäisen kauden jaksojen julkaisuväli oli keskimäärin kuukausi.

Kolmas huomattava ero *MABG*:ssa perinteisiin tv-komedioihin on se, ettei sarjan jaksoissa oikeastaan ole B- tai C-juonia. Sarjassa on kyllä paljon sivuhahmoja, mutta heidät nähdään vain päähenkilö J:n ja tämän päämäärien sekä ongelmien kautta, eikä heille anneta omia juonia ainakaan ensimmäisessä kaudessa. Tämä on tietysti ymmärrettävää, sillä sarjan jaksot ovat useimmiten vähintään puolet lyhyempiä, kuin 22-minuuttiset sitcomit, joten aika ei vain yksinkertaisesti riitä sivujuonille, jos pääjuonta tahdotaan käsitellä kunnolla.

Suurimmasta osasta sarjan jaksoista puuttuvat varsinaiset teaser-kohtaukset, sillä ensimmäistä ja toista jaksoa lukuun ottamatta käytännössä kaikkien jaksojen ensimmäiset kohtaukset liittyvät suoraan edellisen jakson cliffhangeriin. Välillä kohtaukset ovat kuitenkin enemmän sketsimäisempiä ja kevyempiä (kuten jaksoissa 5, 7 ja 8), kun taas välillä niissä ei ole mitään teaserin omaista, vaan ne ovat suoraa jatkoa edellisestä jaksosta (kuten jaksoissa 9, 11 ja 12).

Vain kuusi jaksoa (jaksot 2, 4, 5, 7, 11 ja 12) seuraavat melko suoraan perinteisten sitcomien rakennetta (pl. Varsinaiset teaserit ja lopetuskohtaukset, joiden sijasta on cliffhanger). Tämä on tietysti selitettävissä sillä, että sarja on selvästi jatkuvajuonisempi kuin sitcomit, joiden ideana on, että hahmot ovat lähes aina samassa tilanteessa jokaisen jakson päätyttyä ja alettua. (Charney 2014)

MABG:ssa ei myöskään ole läheskään niin moninaisia ongelmia/tavoitteita, kuin useimmissa perinteisissä sitcomeissa, vaan kaudessa päähenkilö J:n ongelmat pyörivät lähinnä kahden asian ympärillä: miten hän selviää työssään *Gutbusters*issa ja valitseeko hän miehekseen Fredin vai White-Jayn. Toki ongelmasta/tavoitteesta on hieman erilaisia variaatioita jaksokohtaisesti, mutta erot eivät ole kovin suuria. Voikin argumentoida, että monista jaksoista löytyy A- ja B-juoni, sillä päähenkilön ongelma/tavoite liittyy useasti jakson sisällä sekä työhön että parisuhteeseen ja monesti juonet ovat aika eriäviä, vaikkakin joissain jaksoissa ne liittyvät vahvasti toisiinsa.

Kuten jo aiemmin mainitsin, *MABG*:ssa on nähtävissä selkeää kehittymistä jaksosten edetessä. Esimerkiksi sarjan ensimmäinen jakso on hyvin erilainen, kun sitä vertaamme myöhempiin jaksoihin.

Ensimmäinen jakso on hyvin lyhyt (3:40), eikä siinä ole oikeastaan mitään perinteisten sitcom-jaksosten rakenteesta. Jakso alkaa hyvin sketsimäisesti, kun J joutuu tilanteeseen, jossa hän ajaa autolla samaa matkaa inhottavan työkaverinsa kanssa töihin. He tapaavat jokaisissa valoissa ja työkaveri yrittää puhua J:lle, joka on tilanteesta vaivaantunut. Kun tästä tilanteesta on selvitty, tarina lähtee täysin eri suuntaan, kun J esittelee itsensä ja näemme takaumina, miten tämä on juuri eronnut poikaystävästään, harrastanut seksiä aikaisemmin nähdyn ärsyttävän työkaverinsa kanssa ja purkaa nyt pahaa oloaan räppämällä.

Esittelyn jälkeen jakso loppuu ilman cliffhangeria tai suuria lupauksia siitä, mitä seuraavat jaksot tulevat pitämään sisällään. Katsojalle ei avaudu, miten kausi jatkuu ja mistä sarja oikeastaan kertoo. Päähenkilön ongelmana tuntuu olevan tässä vaiheessa vain se, että hän ”vaivaannuttava”. Perinteisessä tv-sarjassa tuskin olisi vastaavanlaista jaksoa, vaan katsojalle tehtäisiin heti selväksi, mihin suuntaan kausi lähtee menemään ja mikä on päähenkilön ongelma tai tavoite.

Toinen jakso onkin jo selvästi suoraviivaisempi ja *sitcom*maisempi. Siinä on lyhyt teaserimainen kohtaus, jossa käydään jo alustavasti läpi jakson ja kauden ongelmaa, kun J kuuntelee ärsyttävää pomoaan ja tahtoisesti lyödä tätä. Tämän jälkeen jaksossa avataan vähän sitä, millaisessa työpaikassa J työskentelee ja näytetään lisää ikäviä kohtauksia työkavereiden kanssa, jolloin voidaan todeta, että hänen ongelmansa tosiaan on huono työympäristö. J ilmoittaa katsojalle, että on valmis ottamaan loparit. Jakson lopussa tilanteeseen tarjotaan ratkaisua. Käy nimittäin ilmi, että J:n firma yhdistetään toiseen firmaan, jolloin J pääsee työskentelemään komean Fredin kanssa. Niinpä J päättääkin jäädä vielä työpaikkaansa.

Miten koko kauden rakenne sitten vertautuu perinteisiin tv-sarjoihin? Vaikka aikaisemmin vertasinkin *MABG*:a jaksotasolla sitcomeihin, kausitasolla vertailu on järkevämpi tehdä jatkuvajuoniseen draamaan, sillä sitcomeissa ei ole niin tarkkaa kausirakennetta ja kuten aikaisemmin jo kävi selväksi, *MABG* on jatkuvajuoninen sarja.

Are Nikkisen ja Anders Vacklinin *Television runousoppia* -teoksessa on näytetty Syd Fieldin mallin mukaan, miten useimmissa yhdysvaltalaisissa sarjoissa kausi rakentuu. Tämän mallin mukaan kausi rakentuu kolmesta näytöksestä. Ensimmäinen näytös (jaksot 1–7) on viritys, toinen (jaksot 8–20) kehittäminen ja kolmas (21–24) ratkaisu. (Nikkinen & Vacklin 2012, 31.)

Malli on laskettu perinteisten amerikkalaisten tv-kanavien sarjojen kauden mukaan. Näissä sarjoissa on 22–26 jaksoa per kausi. (Nikkinen & Vacklin 2012, 30.) Koska *MABG*:in ensimmäisessä kaudessa on vain 12 jaksoa, Fieldin rakenneparadigmaa täytyy soveltaa hieman. Nikkinen ja Vacklin huomauttavat, ettei Fieldin rakenneparadigma mene aina yksi yhteen symmetrisesti kauden tapahtumien kanssa, vaan vaihtelu on tapauskohtaista. Matemaattisesti voisi laskea ensimmäisen näytöksen vievän 25 prosenttia kestosta, toisen 50 ja kolmannen 25, mutta kuten sanottu, tämä ei ole aina niin tarkkaa. Jos *MABG:n* ensimmäistä kautta mietitään näin, ensimmäinen näytös olisi kolmen jakson mittainen, toinen kuuden ja viimeinen taas kolmen.

Fieldin mallin mukaan ensimmäisestä näytöksestä kuuluisi löytyä esittely, katalyyysi sekä ensimmäinen juonikäännö. Esittelyssä pitäisi tulla selväksi kuka on päähenkilö ja millainen tämä on, millainen on tarinan maailma ja konteksti. Tämän kuuluisi tapahtua ensimmäisessä jaksossa. (Nikkinen & Vacklin 2012, 32–33.) Vaikka *MABG:n* ensimmäinen jakso onkin hieman epäselvä, eikä siinä esimerkiksi vielä ilmene, mikä päähenkilön suuri ongelma tulee olemaan, saa siitä kuitenkin nämä asiat selville.

Katalyyttinen tapahtuma on tapahtuma, joka keikauttaa päähenkilön elämän paikoiltaan ja sysää hänet seikkailuun. Se tapahtuu yleensä kolmannessa jaksossa. (Nikkinen & Vacklin 2012, 32–33.) *MABG*:ssa katalyytti tulee toisessa jaksossa, sillä työhönsä ja rakkauselämänsä kyllästynyt J tapaa jakson lopussa Fredin ja saa kuulla, että he tulevat työskentelemään samassa paikassa tästä lähtien. Tämä antaa uutta puhtia J:lle, joka päättää jäädä inhoamalleen työpaikalle, jotta voi saada herätettyä Fredin kiinnostuksen ja alkaa tapailla tätä.

Ensimmäisessä juonikäänteessä tarinan suunta muuttuu, ja siinä alkaa uusi vaihe. Yleensä tämä tapahtuu viidennessä jaksossa (Nikkinen & Vacklin 2012, 33.). Koska *MABG*:in ensimmäinen kausi on noin puolet lyhyempi kuin sarjojen, joiden perusteella tämä on laskettu, ensimmäisen juonikäänteen kuuluisi tulla jo kolmannessa jaksossa,

mutta sitä saakin yllättäen odottaa kauden puoliväliin, kun kuudennessa jaksossa J päättää mennä treffeille Fredin kaverin White-Jayn kanssa.

Ensimmäinen jakso siis kestää käytännössä puolet kaudesta, eikä noin 25 prosenttia, kuten on normaalisti tapana. Täytyy kuitenkin muistaa, että jaksot pitenevät loppua kohden. Esimerkiksi kolme ensimmäistä jaksoa ovat kaikki alle viisiminuuttisia, kun taas viidennestä jaksosta eteenpäin kaikki jaksot ovat yli kymmenminuuttisia. Niinpä tämä ei ole suoraan verrattavissa perinteisiin tv-jaksoihin.

Fieldin mallin mukaan toinen näytös pitää sisällään ensimmäisen muistutuksen, taitteen, toisen muistutuksen ja toisen juonikäänteen. Ensimmäisessä muistutuksessa muistutetaan katsojaa tarinan teemasta. (Nikkinen & Vacklin 2012, 33.) Tarinan teema/opetus on mielestäni se, että on tärkeää olla ihmisen kanssa, joka ymmärtää sinua. Tällaisenaan teemaan osuvaa muistutusta ei löydy, mutta kaudessa käsitellään myös paljon J:n epävarmuutta ja vaikeuksia tietää mitä haluaa. Niinpä seitsemännen jakson cliffhanger, jossa Fred näkee J:n ja White-Jayn suutelemassa treffiensä päätteeksi sopii jokseenkin tähän, sillä se muistuttaa katsojaa taas siitä, ettei J tiedä, kumman oikeastaan haluaisi: Fredin vai White-Jayn.

Taite sijoittuu yleensä puoleenväliin tarinaa ja on kliimaksia muistuttava speaktaakkeli-mainen kohta, joka herättelee katsojan mielenkiinnon uudelleen. (Nikkinen & Vacklin 2012, 33.)

Toinen muistutus on tietysti taas muistuttamassa katsojaa tarinan teemasta ja siitä, mikä tarinassa on huomionarvoista. (Nikkinen & Vacklin 2012, 33.) Tällainen kohta on yhdeksännessä jaksossa, jossa J huomaa sekä Fredin että White-Jayn tavoittelevan hänen huomiotaan. Edellisessä jaksossa J on päättänyt olla mieluummin Fredin seurassa kuin White-Jayn, mutta nyt hän huomaa jälleen, ettei tiedäkään mitä haluaa.

Toinen juonikäänte muuttaa toisen kerran päähenkilön toiminnan suuntaa. Tässä kohtaa päähenkilö on mahdollisimman kaukana ongelman ratkaisusta. Tämä tapahtuu yleensä noin 17. jakson tienoilla perinteisissä tv-sarjoissa. (Nikkinen & Vacklin 2012, 33.) *MABG:ssä* tämä on 10. jakson lopussa/11. jakson alussa, kun J on päättänyt jättää Fredin bileet väliin ja tulla hengaamaan White-Jayn kanssa. White-Jayn ex-tyttöystävä kuitenkin saapuu paikalle ja tuntuu vievän hänen huomionsa täysin pois J:stä. Tämän seurauksena J päättääkin luopua miehistä kokonaan.

Toinen näytös on siis jaksoissa jopa hieman lyhyempi kuin ensimmäinen näytös, mutta jaksosten pituus on tässä vaiheessa jo huomattavasti pidempi kuin aikaisemmin, ja minuuteissa mitattuna toinen näytös kestää hieman ensimmäistä näytöstä pidempään. Aikaisemmin kertamani 50 prosenttia pituudesta ei kyllä täyty, mutta ei se mene niin paljoa ohikaan.

Kolmas näytös pitää Fieldin mallin mukaan sisällään kliimaksin ja ratkaisun kahdessa viimeisessä jaksossa. (Nikkinen & Vacklin 2012, 33-34.) *MABG*:ssa nämä molemmat ovat viimeisessä jaksossa, vaikka tätä pedataankin jo paljon toiseksi viimeisessä jaksossa, kun White-Jay ja Fred saapuvat samaan aikaan J:n luokse ja molemmat kertovat haluavansa olla tämän kanssa.

Viimeisessä jaksossa J joutuu tekemään valintansa, kumman kanssa haluaa lopullisesti olla. Kausi saa kliimaksinsa, kun J yrittää päättää kenet hän valitsee. Lopulta hän päätyy sattumankaupalla lähtemään Fredin kanssa treffeille, mutta siellä hän toteaaikin haluavansa White-Jayn. Hän menee rukoilemaan tätä takaisin ja he päätyvät lopulta yhteen.

Tämän jälkeen jaksossa on vielä epilogimainen loppu, jossa pedataan asetelmia seuraavalle kaudelle. Tämä viisi minuuttia kestävä viimeinen kohtaaminen liittyy kauden toiseen ongelmaan: J:n työpaikkaan. J:n paras työkaveri lähetetään muualle ja hänen pomokseen tulee hirveä Jesus, joka uhkaa muuttaa paikan yhä kamalammaksi.

Ainakin sarjan ensimmäinen kausi siis seuraa hyvin pitkälti Syd Fieldin mallia.

3.2 #lovemilla

#lovemilla on suomalainen Teemu Nikin ohjaama ja tuottama draamakomedia, jota on esitetty Yle Areenassa vuosina 2013–2014. Sarjasta ilmestyi kolme kautta. Siinä seurataan 17-vuotiasta kahvilantyöntekijää Millaa sekä hänen kavereitaan. Sarja koostuu noin viiden minuutin pituisista jaksoista sekä sarjassa esiintyvien hahmojen Instagram- ja videoblogeista. Tässä kappaleessa tutkin sarjan ensimmäistä tuotantokautta.

Jos *#lovementillaa* vertaa vaikkapa edellisessä alaluvussa läpi käymääni *MABG*:iin, sarjoissa on valtava ero. Siinä missä *MABG* oli jatkuvajuoninen, rakenteeltaan aika suoraviivainen, selkeä ja muistutti paljon perinteisiä tv-sarjoja, *#lovementilla* on huomattavasti korkeellisempi ja edustaa selvästi erilaista sarjatyyppeä kuin perinteiset tv-sarjat.

Kun *MABG*:n jaksot olivat useimmiten päälle kymmenminuuttisia ja parhaimmillaan jopa perinteisen sitcom-jakson mittaisia, *#lovementillassa* on jakson pituus selkeästi 3–6 minuuttia, eikä ainakaan ensimmäisessä kaudessa tästä pituudesta poiketa kertaakaan. *#lovementillan* ensimmäisessä kaudessa on toisaalta myös yli puolet enemmän jaksoja, kaiken kaikkiaan 26.

#lovementillan ensimmäinen jakso on hyvin selvä esittelyjakso, ja siinä käy selville kaikki, mitä katsojan pitää sarjasta tietää. Jaksossa Milla on työhaastattelussa paikallisessa Cafe Robotissa. Jo alkutekstien aikana katsoja saa kuulla, että Milla pitää sarjaa omana päiväkirjanaan ja lupaa kertoa katsojalle kaiken, mitä kokee.

Haastattelun aikana katsojalle käy ilmi, että Milla on kohta 17-vuotias pikkukyläläinen, joka seurustelee samanikäisen pojan, Sakun, kanssa. Hän keksi hakea töitä Cafe Robotista, koska hänen ystävänsä Saara oli siellä myös töissä, mutta tämä on ollut nyt kadonnut kuukauden. Käy ilmi, että katoaminen on tapahtunut mysteerisissä olosuhteissa, eikä kukaan tiedä, missä Saara voisi olla. Tässä vaiheessa on selvää, että Saaran katoaminen tulee olemaan yksi kauden kantavista teemoista. Milla esittelee voiceoverina katsojalle myös Cafe Robotin omistajan Roopen, poikaystävänsä Sakun ja tämän kaverin Ämpärin.

Milla saa työpaikan ja joutuu ensitöikseen kuuramaan kahvilan vessaa. Siellä tapahtuu eriskummallisia ja pelottavia asioita, kun Milla kuulee outoja ääniä ja huomaa ovien liikuvan itsekseen. Milla on kauhuissaan, kunnes tilanne laukeaa Sakun tullessa vessaan ja katsojalle jää fiilis, että hän voisi olla näiden selittämättömien asioiden takana. Vessa-kohtaus on kuitenkin omiaan antamaan vihjeitä koko sarjan ajan vallitsevien fantastisten elementtien osuudesta.

Myös sarjan toinen jakso on varattu täysin esittelyille, kun Milla esittelee kaikki sarjan tärkeimmät hahmot vuorollaan. Edellisessä jaksossa katsojan kiinnostuksen herännyttä Saara-juonta ei käydä paljoa läpi, paitsi että katoamisen mainitaan olleen kova pala Roo-pelle ja tämän käyttäytyneen oudosti sen jälkeen. Sen sijaan jakson lopussa laitetaan

käyntiin toinen merkittävältä vaikuttava juonilinja, kun Millan kaveri Siiri kertoo katsojalle haluavansa varastaa Millan poikaystävän.

Kun näiden kahden jakson rakennetta vertaa perinteisten sitcom-jaksojen rakenteeseen, yhtäläisyyksiä ei pahemmin löydy. Huomattavin ero perinteisiin sitcom-jaksoihin on se, ettei näissä kahdessa jaksossa ole oikeastaan selkeää ongelmaa tai tavoitetta, joka tulisi ratkaistuksi jakson lopussa, vaan jaksot ovat selkeästi vain pelkkää esittelyä. Samantyyppinen oli tosin myös *MABG*:n ensimmäinen jakso. Web-sarjojen jaksot ovat niin lyhyitä, että jos hahmojen ja maailman esittelyn haluaa tehdä kunnolla, ei aikaa riitä ensimmäisissä jaksoissa välttämättä selkeille jaksokohtaisille juonille.

#lovemillan kolmannessa jaksossa on kuitenkin selkeämpi ja tunnistettavampi rakenne. Jaksossa Millan kaverit Aimo ja Ämpäri kilpailevat, kumpi heistä on miehisempi ja päätyvät lopulta mittaamaan, kummalla on isompi penis.

Jakso alkaa lyhyellä teaser-kohtauksella, jossa Milla ihmettelee, miten pojat jaksavat aina ottaa mittaa toisistaan ja toteaa, ettei tytöillä tunnu olevan samaa ongelmaa. Tämän jälkeen päästään itse ongelmaan/tavoitteeseen, kun Aimo ja Ämpäri päätyvät painimisen ja sormikoukkukisan jälkeen väittelemään siitä, kummalla heistä on isompi penis. Lopulta he päättävät mennä vessaan mittaamaan ja sopivat, että häviöjä tarjoaa wieninleikkeen voittajalle. Mitatessa pojat kuitenkin törmäävät ongelmiin, kun heidän peniksensä eivät toimikaan toivotulla tavalla, eivätkä ole niin suuria kuin he ovat olettaneet. Lopulta Milla tulee keskeyttämään poikien mittaustoimet, mutta tulokseen on tässä vaiheessa jo päästy: Ämpäri voittaa täpärästi. Aimo ostaa wieninleikkeen ja Ämpäri on hyvin ylpeä itsestään. Jaksoon tulee vielä kevyt lopetus, kun Siiri haistelee ihmeissään viivoitinta, jota pojat ovat lainanneet mittailuihinsa.

Jaksossa on siis kaikki perinteisen sitcom-jakson rakenteen ominaisuudet, vaikka ne ovatkin hyvin lyhyessä muodossa. Myös useimmissa muissa kauden loppuissa jaksoissa on vastaava rakenne, vaikkakin monesti "sotku" ja "epäonnistuminen" -osiot ovat joko hyvin lyhyitä tai lähes olemattomia, eivätkä ongelmatkaan ole aina niin selviä.

Kuten jo aikaisemmin tässä luvussa mainitsin, *#lovemilla* on hyvin kokeellinen sarja ja se flirttailee monesti fantasian ja monen muunkin genren kanssa. Sarjan realismi on hyvin venyvää, ja kaudessa on useampia hyvin kokeellisia jaksoja, joissa leikitellään eri genreillä tai ajatuksilla. Kauteen mahtuvat muun muassa musikaalijakso, jakso, jossa

kaikki sarjan henkilöt ovatkin täysin eri rotua sekä jakso, jossa Millasta lähtee kymmeniä litroja oksennusta. On myös paljon jaksoja, joissa viimeisillä hetkillä paljastuukin, että kaikki jakson tapahtumat ovat olleet jonkin hahmon kuvitelmaa. Tällainen on tyypillistä web-sarjalle, jossa tekijät voivat kokeilla hyvin erilaisia lähestymistapoja erilaisiin aiheisiin.

Muita tyypillisiä web-sarjan piirteitä sarjassa on muun muassa siinä, että ainakin koko sarjan ensimmäinen kausi on kuvattu yhdessä lokaatiossa, mikä hillitsee budjettia erittäin paljon. Kaudessa ei siis lähdetä kertaakaan pois kahvilasta, vaan kaikki tapahtuu siellä.

Sarjassa on myös hyvin vahvasti mukana kaikenlainen oheistoiminta sosiaalisessa mediassa: ”Milla” on pitänyt sarjan kanssa samaan aikaan Instagram-tiliä, jossa on paljon sarjaan liittyviä kuvia, videoita ja kilpailuja. Koko tämä Instagram-käyttäjä on tehty täysin vastaamaan Millan hahmoa ja *#lovemillan* universumia, eikä tästä poiketa hetkeksikään. Instagram-tilillä Milla kertoo elämästään sarjan tapahtumien ulkopuolella ja kyselee paljon osallistavia kysymyksiä seuraajiltaan. Parhaimmillaan sivulla on ollut yli 20 000 seuraajaa. Tämän lisäksi sarjan hahmot Aimo ja Ämpäri ovat pitäneet kuvablogia ja Gitta on laittanut nettiin *Possukani*-animaatioita. Näissäkin päivitykset tehdään kokonaan niin, että niiden seuraaja voi kuvitella olevansa samassa maailmassa hahmojen kanssa, eikä roolista poiketa missään vaiheessa.

Kausitasolla *#lovenilla* on hyvin erilainen, kuin *MABG*, jossa sarjan pääjuoni eteni jokaisessa jaksossa edes hieman johonkin suuntaan. *#lovenillassa* pääjuoni eli Saaran katoamisen selvittäminen etenee vain kahdeksassa jaksossa, eikä se monessa näistäkään ole kyseisen jakson pääjuoni, vaan tulee esille vasta jakson lopussa.

Sarjan toinen merkittävä juoni eli Millan, Sakun ja Siirin kolmiodraama on tapetilla viidessä jaksossa. Muuten jaksosten aiheet ovat toisistaan lähes täysin irrallisia ja enemmän sketsimäisiä.

Miten sarjan ensimmäinen kausi sitten vertautuu Syd Fieldin rakennemalliin? Ensimmäinen ja toinen jakso ovat toki selvästi esittelyä. Katalyyysi tulee jaksossa neljä, kun Milla löytää Cafe Robotista Saaran sanelimen, johon tämä on nauhoittanut ajatuksiaan ja pelkojaan. Saara mainitsee, että Roope on liian isällinen, kahvilan kokki on outo ja monet asiakkaat pelottavia. Nyt Milla alkaa epäillä, että joku mainituista henkilöistä olisi saattanut tehdä jotain Saaralle.

Ensimmäinen juonikäänte tapahtuu jo seuraavassa jaksossa, kun kahvilan kokki alkaa tehdä sopimattomia ehdotuksia Millalle. Kokki kertoo Saarankin suostuneen ehdotuksiin, joten Milla päättää ottaa asiasta selvää. Hän suostuu näennäisesti kokin ehdotukseen ja tapaa tämän kahvilassa sulkemisajan jälkeen. Kun Milla kieltäytyy koskemasta kokin intiimeihin paikkoihin, tämä suuttuu ja koittaa hyökätä Millan kimppuun, mutta Roope ja kahvilan asiakkaat (joita Saara kuvaili pelottavaksi) ehtivät tulla väliin. Samalla käy ilmi, ettei Saara ollut oikeasti suostunut kokin ehdotuksiin. Nyt epäilykset siitä, että kokki tai muut sanelimessa mainitut henkilöt olisivat tehneet jotain Saaralle, ovat kaikonneet ja Milla joutuu etsimään syyllistä jostain muualta. Ja näin on ensimmäinen näytös paketoitu.

Ensimmäinen muistutus tulee seitsemännessä jaksossa, kun Milla joutuu siivoamaan vessaa ja löytää sieltä yhtäkkiä Saaran laukun. Vessassa tapahtuu myös muita outoja asioita: ovet liikkuvat jälleen itsestään ja sieltä kuuluu outoja ääniä. Milla kertoo kokeestaan Roopelle, joka sanoo Millan omistavan vain liian vilkkaan mielikuvituksen, eikä asiaan enää palata ennen kuin jaksossa neljätoista, jossa tulee toinen muistutus. Siinä Cafe Robotiin on saapunut Millalle osoitettu kirje Saaralta, jossa kerrotaan tämän olevan kunnossa. Milla kuitenkin huomaa kirjeen olevan väärennetty ja ihmettelee, miksi kukaan tekisi sellaista. Asia kuitenkin jätetään jälleen vähälle huomiolle. Minkäänlaista taitetta ei toisesta näytöksestä löydy.

Kauden toinen juonikäänte tapahtuu vasta 24. jaksossa, kun Milla on saanut todistaa vanhempiansa humalaista riitelyä kahvilassa ja menee manaamaan surkeaa elämäänsä vessaan. Täällä hänen taakseen ilmestyy yhtäkkiä Saara. Jakso jää siihen.

Kauden kolmas näytös on kahden jakson mittainen. 25. jaksossa tulee kliimaksi, kun Saara käskee Millaa kysymään Roopelta avaimesta, mikäli haluaa tietää, mitä Saaralle on käynyt. Tämän jälkeen Saara katoaa. Milla menee kyselemään Roopelta avaimesta ja tämä kertoo omistavansa avaimen tulevaisuuteen ja Saaran menneen sinne. Samalla myös paljastuu, että Roope onkin robotti. Ratkaisu tulee kauden viimeisessä jaksossa, jossa Roope antaa avaimen tulevaisuuteen Millalle ja sanoo, että hän voi käyttää sitä halutessaan, mutta varoittaa, ettei paluuta entiseen sen jälkeen enää ole. Milla pohtii valintaansa, mutta päättää lopulta lähteä tulevaisuuteen ja katoaa.

Katsoja ei näe vielä tässä kaudessa, mitä Millalle tapahtuu, vaan tilanne jää cliffhangeriin. Jakson lopussa on vielä lyhyt epilogi, jossa Saara kadonnut -julisteiden viereen on tullut myös Milla kadonnut -julisteita ja Aimo saa Millan työpaikan.

Vaikka pääjuonta käsitelläänkin vain hyvin harvoissa jaksoissa ensimmäisellä kaudella käännekohtat osuvat lähes yksi yhteen Syd Fieldin rakennemallin kanssa ja sitä on selvästi mietitty kirjoitusvaiheessa paljon.

3.3 Skam

Skam on norjalainen, vuonna 2015 aloittanut draamasarja, joka keskittyy lukioikäisten teinien elämään. Sarja on nauttinut valtaisan suosiot sekä kotimaassaan (jossa sitä katsoo yli miljoona ihmistä viikoittain) että ympäri maailmaa. Sarjalla on myös Suomessa vannoutuneet faninsa, varsinkin sen jälkeen, kun YLE lisäsi sarjan kolme ensimmäistä kautta Areena-palveluunsa. Itsekin ahmin kaikki kolme kautta muutaman päivän aikana ja liityin sarjan fanikuntaan.

Ihmettelin kovasti, miksi sarjan jaksoiden pituudet vaihtelivat niin paljon keskenään. Yksi jakso saattoi kestää vartin, kun taas toinen oli yli 40-minuuttinen. Vasta luettuani Aino Frilanderin Helsingin Sanomissa julkaistun *Skam*-aiheisen artikkelin ymmärsin syyn jaksoiden pituuksien heittelylle. Norjassa sarjan kohtaukset tulevat katseltaviksi tipoittain. Keskiviikko-aamuna koulussa tapahtuva kohtaaminen tulee katseltavaksi sarjan verkkosivuille keskiviikko-aamuna, ja lauantai-illan bilekohtaaminen lauantai-iltana. Viikon päätteeksi kohtaukset kootaan jaksoiksi. (Frilander 2016) Sarja onkin siis erittäin mielenkiintoinen hybridi web-sarjasta ja perinteisestä tv-sarjasta: kohtaustasolla sarja on web-sarja, mutta jaksotasolla tv-sarja.

Skam on myös erinomainen esimerkki siitä, miten (web)sarjoja voi markkinoida hyvin toteutetulla transmediallisuudella. Friman kertoo, miten todellisuus ja fiktio sekoittuvat sarjan verkkosivuilla, joilla herätellään fanien uteliaisuutta julkaisemalla viikon mittaan hahmojen välistä viestinvaihtoa ja Instagram-kuvia juuri samalla hetkellä, kuin ne sarjan maailmassa tapahtuvat. (Frilander 2016)

Tällainen transmediallisuus onnistuu koukuttamaan parhaimmassa tapauksessa sarjan seuraajat: kun on mahdollisuus, että sarjan sivuille laitetaan minä tahansa hetkenä sisäl-

töä, roikkuvat katsojat helposti sivuilla jatkuvasti seuraamassa, milloin seuraava sisältöpäivitys tulee. Kun uutta sisältöä julkaistaan, alkavat faniyhteisöt heti kääntämään sisältöä norjasta englanniksi ja samalla spekuloida yhdessä, mitä sarjassa tulee seuraavaksi tapahtumaan. (Television and Cross Media Culture 2017)

Nuortensarjaa ei edes sen alkutaipaleella markkinoitu suurin tv- ja katuvarsimainoksin, vaan sarjasta kerrottiin pelkällä Instagram-postauksella ja toivottiin, että sana leviäisi nuorten keskuudessa. Sarjan ohjaaja-käsikirjoittaja Julie Andem ei nimittäin tahtonut, että kohdeyleisö saisi kuulla sarjasta vanhemmiltaan. Hetki siinä meni, mutta taktiikka osoittautui lopulta toimivaksi. (Frilander 2016)

Koska *Skam* toimii nettisarjana kohtaustasolla, analysoin tässä kappaleessa, miten sarjan kohtaukset eroavat perinteisten draamasarjojen kohtauksista. Vertaan myös yhtä kohtausta yhteen web-sarjan jaksoon ja mietin, toimisiko yksi *Skamin* jakso yhtenä web-sarjan kautena kokonaisuudessaan.

Skamissa yksi Norjan TV:ssä (ja Yle Areenassa) esitettävä jakso koostuu aina yhden viikon aikana nettiin ilmestyvistä web-jaksoista. Ne taas pitävät sisällään yleensä noin 1–4 kohtausta, jotka tapahtuvat aina sarjassa yhden lyhyen (maksimissaan noin pari tuntia) aikaikkunan sisällä. Yksi web-jakso ei siis välttämättä sisällä aina pelkästään yhtä pitkää kohtausta, vaan siinä saattaa olla muutama kohtaus, jotka käsittelevät kuitenkin aina samaa aihetta.

Yksi tällainen web-jakso kestää 3–10 minuuttia. Keskimäärin yksi web-jakso on noin seitsemänminuuttinen. Web-jaksot toimivat omillaan melko hyvin, mutta jättävät vähän kylmäksi ja saavat toivomaan lisää, mikä varmasti onkin niiden tarkoitus. Jaksot on kuitenkin selvästi mukavampi katsoa sellaisena niin kuin ne aina tv:ssä näytetään, sillä viikon aikana julkaistut web-jaksot kertovat aina yhden suuremman tarinakokonaisuuden, joka päättyy johonkin ratkaisuun yleensä vasta viikon viimeisessä jaksossa.

Viikon web-jaksot kertovat aina jotenkin samasta teemasta, jotta ne yhteen koottuina tuottaisivat aina teemaltaan ja aiheeltaan yhtenäisen jakson. Esimerkiksi neljännen kauden ensimmäisessä tv-jaksossa teemana on uskonnon ja normaalin nuoren elämän yhteensovittamisen vaikeus. Jokainen web-jakso käsittelee samoja teemoja, mutta hieman eri näkökulmasta. Ensimmäisessä web-jaksossa tämän kauden päähenkilö (jokaisessa kaudessa on eri päähenkilö), muslimityttö Sana mieltää himonsa poikia kohtaan jollain

tavalla kielletyksi uskontonsa takia ja tämä kielletty himo on web-jakson kolmen kohtauksen kantava teema.

Ensimmäisessä kohtauksessa Sana katselee bussista vähäpukeisia miehiä himoiten, kunnes hänen ajatuksensa keskeytyvät, kun hänen kännykkänsä muistuttaa häntä lähestyvistä rukoushetkestä.

Toisessa kohtauksessa Sana saapuu ystäviensä Isakin ja Evenin muuttoon hieman myöhässä. Samalla hän saa viestiä äidiltään, jossa tämä pyytää Sanaa saapumaan perjantaina moskeijaan keskustelemaan Islamin naiskuvasta. Sana lupaa tulla. Muutossa on paikalla enää poikia, jotka alkavat leikkisästi nälvii Sanaa tämän myöhästymisestä ja kiusoitella toisiaan poikamaisesti. Sana, joka ei halua jäädä ainoana tyttönä paikalle kuuntelemaan nälvimistä, kertoo lähtevänsä tapaamaan muita ystäviään.

Kolmannessa kohtauksessa Sana tulee Nooran luokse, jossa kaikki hänen ystävänsä jo ovatkin syömässä pizzaa. Sana ei kehtaa kieltäytyä nautanlihaa sisältävästä pizzasta, joten ottaa sitä ja nyppii sitten kaiken lihan sieltä pois. Samaan aikaan Vilde selittää hyvin graafisesti hänen ja poikaystävänsä Magnuksen seksielämästä ja Sana suuttuu. Hän kertoo, ettei tahdo kuulla noin yksityiskohtaisia selostuksia heidän seksielämästään. Kaikki tytöt katsovat Sanaa hiljaa, joka tajuaa vasta tässä vaiheessa purkauksensa laajuuden ja rauhoittuu. Nooran poistuessa huoneesta muut tytöt alkavat juoruilla siitä, että tämä on ilmeisesti eronnut poikaystävästään Williamista. Nooran tullessa takaisin tytöt yrittävät vaivihkaa kysellä häneltä, mikä heidän suhteensa tila on. Noora kertoo, että he eivät aio erota ikinä.

Toisessa web-jaksossa käsitellään taas enemmän miehen ja naisen välisiä valtasuhteita islaminuskoisessa porukassa. Jakso koostuu vain kahdesta kohtauksesta. Sana tulee kotiinsa ja kuulee, että paikalla on hänen isoveljensä ja tämän kavereita. Hän laittaa nopeasti huulipunaa ennen kuin menee tervehtimään heitä. Pojat koittavat tehdä yksinkertaista koripallotempua sukalla ja käyttäytyvät kopeasti. Sanan veljen kaveri Yusef virnuilee koko ajan flirttailevasti Sanalle. Pojat epäonnistuvat yksi toisensa jälkeen tempussa ja ehdottavat lopulta naureskellen, että Sana yrittäisi sitä. Sana pistää veljensä kanssa vedon pystyyn. Mikäli hän onnistuu, veli joutuu olemaan hänen orjansa kuukauden ajan. Mikäli hän taas epäonnistuu, hän joutuu veljensä orjaksi. Sana yrittää tempua, mutta epäonnistuu ajoittamaan heittonsa oikein ja häviää. Veli ja hänen kaverinsa räkät-

tävät epäonnistuneelle Sanalle ja kertovat vähätellen arvanneensa tämän epäonnistuvan. Heti tämän jälkeen Sanan veli käskee tätä hakemaan heille teetä ja kutsuu tätä ”orjattareksi”. Sana vihastuu nimityksestä ja veli pyytelee anteeksi, varsinkaan kun hänen kaverinsakaan eivät arvosta moista nimittelyä.

Kolmas web-jakso käsittelee aika puhtaasti himoa. Jakso koostuu kolmesta kohtauksesta. Ensimmäisessä kohtauksessa Sana ja tytöt syövät jäätelöä ulkona ja valittavat, kuinka tylsä pääsiäisloma heillä on meneillään. Sana saa veljeltään viestin, jossa tämä käskee Sanaa tuomaan hänelle avaimet, sillä hän on unohtanut ne kotiin. Veli muistuttaa Sanaa, että tämä on hänen orjansa. Noora lähtee vaisuna kotiin ja muut tytöt lähtevät viemään Sanan kanssa avaimia.

Toisessa kohtauksessa tytöt ovat matkalla salille, jossa Sanan veli on. He keskustelevat Nooran vaisusta käytöksestä ja pojista. Vildeä harmittaa, ettei kukaan muu heidän porukastaan seurustele ja toivoo, että muutkin löytäisivät poikaystäviä, jottei hänellä olisi niin yksinäinen olo. Hänen mielestään Noorankin olisi hyvä tavata uusia miehiä, jotta pääsisi yli Williamista. He eivät kuitenkaan keksi, mistä löytäisivät näitä uusia miehiä. Tytöt saapuvat salille, jossa Sanan veli ja tämän kaverit treenaavat vähissä vaatteissa. Seuraa pitkä hidastuskohtaus, jossa tytöt tuijottavat lihaksikkaita miehiä suut ammollaan himoitsevan näköisinä. Lopulta tytöt säpsähtävät takaisin tähän maailmaan, ja Sana saa annettua veljelleen avaimet. Muut tytöt toteavat, että nyt he ovat löytäneet kaipaamiensa uusia miehiä. Sana vastustaa ajatusta.

Neljännessä web-jaksossa on viisi kohtausta. Sen teemana on sama kuin koko tv-jaksossa: uskonnon ja seuraelämän yhteensovittamisen vaikeus. Ensimmäisessä kohtauksessa Sana ja tytöt odottavat juna-asemalla poikia. Noora ihmettelee, miksi he ylipääntään haluavat hengata Sanan veljen kaverien kanssa. Tytöt selittävät, että on mukava tutustua uusiin ihmisiin, vaikka he oikeasti haluavatkin parittaa jonkun pojista Nooralle. Sanan veli ja tämän kaverit saapuvat ja näyttävät tyttöjen mielestä syötävän hyviltä. Noorakin lämpenee ajatukselle heihin tutustumisesta.

Toisessa kohtauksessa Sanalla on junassa silmäpeliä Yusefin kanssa. Tämä keskeytyy, kun hänen äitinsä soittaa hänelle ja ihmettelee, miksei tämä ole hänen kanssaan moskeijassa. Sana selittää olevansa kavereidensa kanssa ja äiti kertoo, että näkisi Sanan hengaavan mieluummin muiden muslimien kanssa. Sana kuitenkin selittää, että voi ihan

hyvin olla yhä oma itsensä ja hengata norjalaisten kanssa. Puhelun jälkeen Sana katsoo iloitsevia ystäviään, kunnes hänen puhelimensa muistuttaa tulevasta rukoushetkestä.

Kolmas kohtaaus on montaasikohtausta, jossa nuoret kävelevät juhliin iloisina ja saapuvat paikalle hyvissä meiningeissä. Sana menee heti juhliin päästyään pesemään naamansa vessaan.

Neljännessä kohtauksessa Sana etsii bileistä tyhjän huoneen ja menee sinne rukoilemaan. Rukoushetki keskeytyy, kun huoneeseen tulee toisiaan hyväilevä pari, joka kaatuu sängylle Sanaa huomaamatta. Sana joutuu lopettamaan rukoilunsa ja livahtaa huoneesta pois.

Viidennessä kohtauksessa Sana huomaa ikäväkseen Nooran ja Yusefin päässeen hyvin lämpimiin väleihin sillä aikaa, kun hän on ollut rukoilemassa. Hän jää katsomaan heitä katkerasti kaukaisuudesta.

Ja tässä on siis yhden *Skamin* tv-jakson sisältö ja päällipuolinen rakenne. Tämä jakso koostui neljästä web-jaksosta ja yhteensä 12 kohtauksesta. Nyt pyrin avaamaan hieman enemmän, millainen rakenne yhdellä sarjan web-jaksolla on varsinkin kohtaustasolla, sillä jaksot rakentuvat niin harvasta kohtauksesta.

Pamela Douglas puhuu kirjassaan *Writing the TV Drama Series* siitä, millainen kohtauksen pitäisi olla sekä elokuvissa että tv:ssä. Hänen mukaansa kohtauksen kuuluu olla rakenteeltaan täysin draamallinen eli siinä pitäisi olla motivoitunut protagonistin, joka haluaa jotain. Kohtauksen toimintaa ajaa eteenpäin vastavoima, joka vastustaa protagonistin halua. Yleensä tämä vastavoima on yhtä motivoitunut antagonistin. (Douglas 2011, 84.)

Douglasin mukaan tv:ssä ei ole mitään tarkkaa määritelmää siitä, kuinka pitkiä sarjan kohtauksien pitää olla, mutta hän pitää maksimissaan kahta sivua/kahta minuuttia aika hyvänä ja yleisenä pituutena draamasarjan kohtaukselle. (Douglas 2011, 89–90.)

Äsken läpikäydyssä neljännen kauden ensimmäisessä tv-jaksossa jokainen kohtausta oli vähintään minuutin pituinen ja lähes puolet niistä oli selvästi yli kaksiminuuttisia. Sama koskee myös muita sarjan jaksoja, ja jokaisesta jaksosta löytyy ainakin yksi kohtausta, joka on noin viisiminuuttinen. Douglas saattaisi siis pitää kohtauksia jopa hieman pitkinä

tv-sarjalle, joten jos mietitään kohtauksia web-sarjassa, jossa jaksot ovat paljon lyhyempiä, ne ovat poikkeuksellisen pitkiä. Jos kohtauksia verrataan vaikkapa *#lovenmillan* kohtauksiin, ne ovat keskimäärin helposti jopa puolet pidempiä. *MABG*:ssa kohtaukset olivat sentään hieman pidempiä, mutta harva niistäkään kesti koskaan kahta minuuttia. Toki nämä sarjat ovat hieman erityyppisiä ja eri genreä kuin *Skam*, mutta ero on silti huomattava. Sarjaa tehdessä on siis ainakin tämän perusteella kohtauksia kirjoittaessa mielletty sarja enemmänkin perinteisenä tv-sarjana, jonka kohtaukset voivat olla selvästi pidempiä.

Television runousopissa kohtaukset jaetaan kahteen osaan: perus- ja jatkokohtaukseen. Kirjailija ja käsikirjoittaja Dwight V. Swainin mukaan peruskohtauksessa on kolme kohtaa: päämäärä, konflikti ja katastrofi. (Nikkinen & Vacklin 2012, 213.)

Päämäärä-kohdassa päähenkilö haluaa jotain selkeää ja konkreettista, jotta hän voi lakata olemasta passiivinen ja hänestä tulee sen sijaan aktiivinen toimija. Tällöin hän on valmis tekemään asioita saavuttaakseen haluamansa. (Nikkinen & Vacklin 2012, 213.)

Konflikti-kohdassa päähenkilö kohtaa ongelman, esteen tai sarjan vaikeuksia eikä saa heti haluamaansa, sillä joku tai jokin estää häntä. Tämä lisää tarinan jännitettä ja kiinnostavuutta. (Nikkinen & Vacklin 2012, 213.)

Katastrofi-kohta nousee yleensä loogisesti tarinan kulusta, mutta on katsojalle odottamatonta ja yllättävää. Sankari joutuukin äkisti tappiolle eikä saa haluamaansa tai saavuta päämääräänsä. Tällöin tarina pysyy yhä kiinnostavana, sillä katsojalle herää kysymys: miten päähenkilö selviää tästä? Tarina olisi muutoin siltä osin ohi, mikäli päämäärä olisi saavutettu. Katastrofi saa katsojan odottamaan lisää, joten siksi tarvitaankin jatkokohtaus. (Nikkinen & Vacklin 2012, 213-214.)

Dwight V. Swainin mukaan perus- ja jatkokohtauksen välissä kulkee usein kohtausraja, joskaan se ei ole välttämätöntä. Hänen mukaansa jatkokohtauksen tehtävänä on toimia linkkinä kahden peruskohtauksen välissä. Myös jatkokohtauksessa on kolme kohtaa: reaktio, dilemma ja päätös. (Nikkinen & Vacklin 2012, 214.)

Peruskohtaus on loppunut negatiiviseen tapahtumaan, joten päähenkilö ja katsoja tarvitsevat aikaa tästä palautumiseen. Reaktio-kohdassa näytetäänkin, miten päähenkilö reagoi peruskohtauksen katastrofiin ja joutuu miettimään, mitä katastrofin jälkeen tekisi. Hän saattaa miettiä, mikä meni pieleen. (Nikkinen & Vacklin 2012, 214.)

Nyt päähenkilön tilanne on heikko ja jäljellä on yleensä vain huono tai erittäin huono vaihtoehto toiminnalle. Tässä on kyse dilemmasta ja sen viehätys perustuu valinnan vaikeuteen. Tämä kiehtoo katsojaa, koska hän pääsee punnitsemaan päähenkilön kanssa erilaisia vaihtoehtoja ja ylipäätään valintatilanteessa oleva ihminen on katsojalle kiinnostava. (Nikkinen & Vacklin 2012, 214.)

Päätös-kohdassa päähenkilö valitsee suunnan toiminnalleen jostain aikaisemmista vaihtoehtoista. Päätöksen kautta hänestä tulee jälleen aktiivinen. Mikäli henkilö ei tekisi päätöstä, hän ei olisi niin kiinnostava. Päätöksen jälkeen hänellä on jälleen päämäärä, joka synnyttää uusia kohtauksia. Tässä kohtaa tarina saattaa ratketa ja dramaattinen kysymys saada vastauksensa eli päähenkilö siis joko saavuttaa päämääränsä tai menettää sen. (Nikkinen & Vacklin 2012, 214.)

Sarjan ensimmäisessä web-jaksossa kohtaukset seuraavat pitkälti tätä kaavaa. Ensimmäisessä kohtauksessa Sana tahtoo poikia (päämäärä), mutta rukouskutsu keskeyttää hänen unelmointinsa (konflikti). Rukouskutsu herättää häntä vastapäätä istuvan naisen mulkoilemaan Sanaa ilkeästi ja saa Sanan viimeisetkin ajatukset pojista karisemaan pois. Toinen kohtaus alkaa jälleen päämäärästä, kun Sanan äiti puhuu hänelle feministisestä illasta ja Sana lupaa menevänsä. Sanan päämäärä on siis olla vahva nainen. Konflikti tulee kuitenkin, kun hän saapuu poikien luokse ja nämä alkavat vähätellä häntä. Katastrofissa Sana ei haasta yhtään poikia tai puhu vastaan, vaan luovuttaa ja lähtee pois.

Kolmas kohtaus onkin sitten edellisen jatkokohtaus. Sanan reaktio poikien vähättelyyn on mennä tyttöystävänsä luokse. Hänelle tulee siellä kuitenkin dilemma, koska hän ei jaksa kuunnella tyttöjen puhuvan seksistä. Vaikka Sana sanookin tästä kipakasti takaisin, ratkaisu on lopulta kuitenkin se, että myös hän alkaa puhua tyttöjen juttuja, kun he alkavat yhdessä pohtia Nooran parisuhdetilannetta.

Ensimmäisen tv-jakson muutkin kohtaukset seuraavat hyvin pitkälti tätä kaavaa, paitsi viimeisen osion kaksi lyhyttä kohtausta, joissa toimintaa ei ole nimeksikään. Jatkokoh-
tauksia ei jaksossa ole kuin kaksi. Tämä on tietysti selitettävissä sillä, että monesti web-
jakso ehtii katketa ja seuraavan web-jakson kohtaukset lähtevätkin käyntiin jo eri ai-
heesta. Tästä huomaa, että kohtaustasolla sarja on selvästi mietitympi, kuin *#lovenilla*
tai *MABG*, joiden useimmista kohtauksista vastaavanlaista kaava oli vaikea löytää.

Vaikka *Skam* onkin puhtaasti draamaa, se on noin puolen tunnin kestopa takia verrat-
tavissa puolen tunnin sitcom-jaksojen rakenteeseen. Samoin on myös sen web-jaksojen
laita. Koska sarja on kuitenkin draamaa, voidaan teasereiden ja lopetuksien etsiminen
jättää välistä ja aloittaa suoraan ongelmasta ja lopettaa se onnistumiseen/epäonnistumi-
seen.

Onko rakenteet sitten tehty sarjassa enemmän web-jaksoja vai tv-jaksoa varten? Nel-
jännän kauden ensimmäisen web-jakson ongelma tulee ilmi, kun Sana on bussissa kat-
selemassa miehiä, mutta muistutus rukoushetkestä keskeyttää hänet. Hänellä on siis
vaikeuksia sovittaa uskontoaan ja seuraelämänsä yhteen. Hän lähtee ratkaisemaan
ongelmaansa web-jakson kolmannessa ja viimeisessä kohtauksessa koittamalla sopeu-
tua muiden huomaamatta (naudanlihan poistaminen pizzasta) joukkoon ja kuuntelemalla
häntä ahdistavia seksijuttuja. Sana kuitenkin epäonnistuu yrityksessään ja kimpaantuu
Vildelle, jonka yksityiskohtaisia seksikuvailuja hän ei enää kestä kuunnella. Sana saa
pyydettyä anteeksi sanojaan, mutta kokee olonsa silti hieman epä mukavaksi. Varsi-
naista kliimaksia tai epäonnistuminen/onnistuminen-kohtaa jaksosta on vaikea löytää,
sillä seuraavaksi huomio kiinnittyy Nooraan, jonka suhdetta Williामीin muut tytöt alkavat
puida tämän poissa ollessa. Sana ei ole enää tässä vaiheessa erityisen aktiivinen toimija,
eikä asia enää liity pahemmin hänen ongelmaansa.

Toisessa web-jaksossa Sanan tavoitteena on tehdä vaikutus Yusefiin, mikä käy ilmi, kun
hän tulee kotiin ja alkaa ehostaa itseään kuullessaan veljensä kavereiden olevan pai-
kalla. He flirttailevat Yusefin kanssa ensin pitämällä hieman silmäpeliä, mutta tämä kes-
keytyy pikaisesti. Tämän voisi hyvin lukea Sanan ensimmäiseksi yritykseksi ratkaista on-
gelmaa. Toinen mahdollisuus tähän tulee, kun veljen kaverit ehdottavat Sanaa yrittä-
mään erästä tempua, jota he eivät ole onnistuneet tekemään. Sana kuitenkin epäon-
nistuu tempussa, eikä onnistu ainakaan näin tekemään vaikutusta Yusefiin. Käänteet
saattavat olla vähän kaukaa haettuja, mutta sopivat kuitenkin jotenkuten jaksoon.

Kolmannessa web-jaksossa tyttöjen tavoitteena on piristää Nooraa, joka on ihmeellisen vaisuna ja lähtee kotiin. Sana on kuitenkin jaksossa hyvin passiivinen, eikä pyri auttamaan tavoitteessa mitenkään. Tytöt lähtevät viemään Sanan kanssa avaimia tämän veljelle kuntosalille, jossa he löytävät ratkaisun ongelmaansa: komeat miehet. Varsinaisia sotkuja tai epäonnistumisia ei matkalle kuitenkaan osu ennen tätä.

Neljännessä web-jaksossa Sanan tavoitteena on jälleen saada seuraelämänsä ja uskontonsa sopimaan yhteen. Mutkia tulee kuitenkin matkaan, kun ennen bileitä, joihin he ovat kaikki yhdessä menossa, Sanalle tulee jälleen rukousmuistutus. Bileissä hän menee suoraan rukoilemaan tyhjään huoneeseensa ja ajattelee näin ratkaisevansa ongelman. Huoneeseen änkeää kuitenkin seksihommiin tuleva pari, joka häiritsee Sanan rukoilua sen verran, että hän joutuu lähtemään paikalta. Nyt hän päättää nauttia vain juhlista, mutta epäonnistuu tässä, kun huomaa Nooran ja ihastuksensa Yusefin päässeen tällä välin hyvin lämpimiin väleihin sohvalla.

Web-jaksot seuraavat tätä tutkimaani rakennetta, mutta ei todellakaan yksi yhteen. Voisi siis kuvitella, että rakenne on suunniteltu koko tv-jaksoa silmällä pitäen.

Jos tv-jakson rakennetta katsotaan samalla tavalla, niin ongelma sekä jakson A-juonessa (Sanan uskonto ja seuraelämä) että B-juonessa (piristysruiske Nooralle) tulee parhaiten ilmi kolmannessa kohtauksessa. Siinä Sana nyppii lihat pois pizzastaan ja kimpaantuu Vilden seksipuheille ja muut tytöt pohtivat, ovatko Noora ja William eronneet.

Seuraavassa kohtauksessa Sana yrittää ratkaista ongelmaansa flirttailemalla samaan uskontokuntaan kuuluvan Yusefin kanssa, mutta epäonnistuu siinä ja saa poikien pilkat niskaansa, koska ei onnistu koripallotempussa. Heti tämän jälkeen B-juonen ratkaisua yritetään, kun tytöt ovat syömässä yhdessä jäätelöä ja Eva ehdottaa, että he menisivät hänen luokseen katsomaan Paradise Hotelia. Noora on kuitenkin vaisu ja lähtee yksin kotiin. Tytöt miettivät, miten he saisivat piristettyä tätä ja löytävät siihen vastauksen, kun tapaavat Sanan veljen ja tämän kaverit.

Onnistuminen ja epäonnistuminen on jätetty viimeiseen web-jaksoon. Sana flirttailee taas Yusefin kanssa, mutta rukouskutsu ja äidin puhelu häiritsevät häntä. Hän menee bileissä rukoilemaan ja ajattelee hoitavansa homman pois alta, mutta tulee keskeytyksi. Hän huomaa epäonnistuneensa tavoitteessaan, kun muut ovat löytäneet sillä aikaa jo muuta seuraa, kuten vaikkapa juuri Noora, joka hengaillee nyt Yusefin kanssa. Tämä

paketoit sekä A- että B-juonen samassa kohtauksessa. Kaiken kaikkiaan tämä kolmen näytöksen sitcom-rakenne sopii huomattavasti paremmin tv-jaksoon kuin web-jaksoihin.

On kuitenkin merkittävää huomata, että web-jaksot jakavat tv-jakson näytöksiin. Ensimmäinen web-jakso on ensimmäinen näytös, toinen ja kolmas web-jakso ovat toinen näytös ja neljäs jakso on kolmas näytös. Käsikirjoittaessa on mietitty hyvin fiksusti, miten onnistutaan yhdistämään web- ja tv-sarja samaan pakettiin.

4 Web-sarjasta tv-sarjaksi: *Insecure*

Vuonna 2016 ensi-iltansa saaneessa *Insecure*ssa Issa Rae haluaa näyttää jälleen, millaista on olla musta nainen Amerikassa. Tämäkin sarja on kaikesta päätellen hyvin omaelämäkerrallinen, sillä Issa Raen esittämän protagonistin nimi on myös Issa, ja hahmo on pitkälti samanlainen, kuin *MABG*:in protagonisti J.

Sarjassa lähtötilanne onkin jokseenkin samantyyppinen, kuin *MABG*:ssa: Issa on afro-amerikkalainen nainen, joka pallottelee ongelmaisen suhde- ja työelämän välillä. *Insecure*ssa Issa on töissä voittoa tavoittelemattomassa yrityksessä, jonka tavoitteena on auttaa ala-asteikäisiä vähemmistöjä. Issan työkaverit ovat tässä sarjassa kuitenkin pääosin valkoisia ja sarjassa keskitytään enemmän siihen, millaista on työskennellä valkoisten kanssa ainoana mustana. *MABG*:sta tuttu protagonistin kertojaääni puuttuu *Insecure*sta, ja asioiden annetaan tulla selville ilman sitä.

MABG:ssa protagonisti J:llä oli ensimmäisessä kaudessa ongelmana se, että hän ei osannut päättää alkaisiko seurustella Fredin vai White-Jayn kanssa. *Insecure*ssa Issalla on jo parisuhde sarjan alussa, mutta pian häntä alkaa kiinnostaa jo eräs toinen mies, hänen eksänsä, ja nyt ensimmäisessä kaudessa puidaan paljon heidän kolmiodraamaansa.

*Insecure*ssa on Issan lisäksi myös kaksi muuta protagonistia, joita seurataan jokaisessa jaksossa: Molly sekä Lawrence. Molly on Issan paras kaveri, joka työskentelee menestyneenä asianajajana suuressa firmassa. Hänen työelämässään kaikki on hyvin, mutta miesrintamalla on vaikeaa. Lawrence taas on Issan pitkäaikainen poikaystävä, joka on ollut pitkään työttömänä, vaikka onkin hyvin koulutettu ja taitava. Molemmat heistä ovat

mustia. Issa Rae halusi jo *MABG*:ssa näyttää yleisölle, millaista mustien elämä voi Amerikassa olla ja miten kaikki eivät ole samanlaisia stereotyyppisiä, millaisina heidät monesti tv:ssä ja elokuvissa esitetään. Nyt hänellä on ollut käsissään paremmat resurssit sekä enemmän aikaa, ja siinä missä *MABG* vain raapaisi pintaa näyttäessään ongelmia, *Insecure* menee huomattavasti syvemmälle. Yksi suuri tekijä tässä on juuri se, että sarjassa on enemmän protagonisteja kuin *MABG*:ssa. Ensimmäisessä kaudessa katsoja näkee Mollyn kautta, millaisia ongelmia mustat kokevat deittimaailmassa ja Lawrencen kautta taas puolestaan avataan, millaisia paineita mustat miehet kokevat. Näitä aiheita sivuttiin *MABG*:ssa, mutta ne jäivät silti aika etäisiksi.

On helppo huomata, että *MABG* on selkeästi *Insecure*n prototyyppi, edeltäjä. Molemmissa sarjoissa käsitellään hyvin pitkälti samoja teemoja: epävarmuutta, rasismia, deittailun vaikeutta ja työelämän ongelmia. *Insecure*ssa näihin teemoihin paneudutaan kuitenkin syvällisemmin ja mielestäni myös älykkäämmällä tavalla. On selvää, että Issa Rae on kehittynyt kirjoittajana näiden kahden sarjan välillä ja se myös näkyy jäljessä. Kuten jo olen aiemmin opinnäytetyössäni maininnut, tällainen on hyvin yleistä web-sarjojen tekijöille: ensimmäisessä web-sarjassa testaillaan ideoita ja katsotaan, onko niillä kantimia päästä pidemmällekin.

Insecure on edeltäjänsä huomattavasti rohkeampi sarja. Siinä puhutaan paljon avoimemmin seksistä sekä huumeista, ja kiroilu on myös huomattavasti yleisempää, vaikka sitä oli runsaasti *MABG*:ssakin. Sarjassa on myös muutamia hyvin graafisia seksikohtauksia, jotka eivät olisi tulleet kuuloonkaan YouTubeessa esitetyssä *MABG*:ssa. Ylipäänsä *MABG* tuntui huomattavasti kiltimmältä ja pliisummalta kuin *Insecure*, jossa rasimiin ja muihin hahmojen kokemuksiin ongelmien paneudutaan selkeästi syvemmin. Esimerkiksi jo se, että *Insecure*ssa Issa pettää poikaystäväänsä ja valehtelee tästä hänelle, on sellaista, mitä ei *MABG*:ssa olisi voinut kuvitella näkevänsä. *MABG*:ssa kolmiodraama oli hyvin kilttiä, sillä J ei seurustellut kummankaan kanssa virallisesti, eikä hän tehnyt mitään varsinaisesti kiellettyä. *Insecure*ssa Issa tekee kuitenkin selvästi enemmän asioita, jotka tekevät hänestä vähemmän pidetyn hahmon. *MABG*:n ensimmäinen kausi loppui pääjuonen osalta hyvin onnellisesti, kun J päätyi White-Jayn kanssa yhteen ilman, että kenenkään tunteita oli erityisemmin loukattu. *Insecure*ssa sen sijaan ensimmäinen kausi loppuu surullisesti, kun Issa kuvittelee pääsevänsä sopuun poikaystäväänsä kanssa, mutta tämä onkin lähtenyt harrastamaan seksiä toisen naisen kanssa kostoksi siitä, että Issa on pettänyt häntä.

Voi olla, ettei Rae ole uskaltanut ottaa näin suoraa ja synkempää lähestymiskulmaa vielä ensimmäisessä sarjassaan, vaan on koittanut miellyttää suurempaa massaa. Myös YouTuben säännöt ovat voineet tulla välillä vastaan *MABG*:a tehdessä. *Insecuren* taas on tuottanut HBO, joka on tunnettu rohkeista sarjoistaan.

Insecuressa on Issa Raen lisäksi muutama muu sama näyttelijä *MABG:sta*, mutta heidän roolinsa ovat tässä sarjassa paljon pienempiä sivurooleja kuin web-sarjassa.

Kun *MABG:ssa* useimmat sivuhahmot olivat karikatyyrejä tai överiksi vedettyjä, usein jopa ärsyttäviä arkkityyppejä, he ovat *Insecuressa* paljon hienovaraisemmin ja aidommin kirjoitettuja, ja lähes kaikki hahmot ovat pidettävämpiä. Jo tästä huomaa, että sarjan kirjoittamiseen on käytetty paljon enemmän aikaa ja vaivaa, kuin *MABG*:in kirjoittamiseen.

Vaikka yksikään *Insecuren* hahmo ei ole suoraan *MABG:sta*, sarjassa on kuitenkin jonkin verran hahmoja, jotka muistuttavat monia *MABG*:in hahmoja luonteeltaan tai rooliiltaan. *Insecuren* Frieda on vähän kuin *MABG*:in CeCe: protagonistin ainoa oikea liittolainen työpaikalla, jossa muut käyttäytyvät häntä kohtaan kusipäisesti. *Insecuressa* Issan pomo Joanne on hyvin samantyyppinen kuin J:n pomo *MABG:ssa*: hieman pyylevä, keski-ikäinen valkoinen nainen, joka on kiinnostunut afrikkalaisesta kulttuurista ja kuvittelee ymmärtävänsä mustien ongelmia paremmin kuin oikeasti ymmärtääkään, eikä tajua olevansa välillä hyvinkin loukkaava tästä syystä. *Insecuren* Daniel on melkein kuin *MABG*:in D: protagonistin komea ex-poikaystävä, joka ei aluksi halua protagonistia, mutta ilmestyy myöhemmin kuvioihin, kun tällä on nykyisessä suhteessaan kaikki juuri hyvin.

Ja kuten aikaisemmin tässä kappaleessa jo mainitsin, *Insecuren* Issa on hyvin pitkälti sama hahmo kuin *MABG*:in J. Molemmat ovat (Issa Raen esittämiä) parikymppisiä ja epävarmoja naisia, jotka omistavat mustan huumorintajun ja purkavat pahaa oloaan räppämällä peilin edessä. He painivat myös samojen ongelmien kanssa (inhottavat työkaaverit, kahden miehen loukku) ja ovat pitkälti samantyyppisessä elämäntilanteessa.

Jaksorakenteeltaan *Insecure* eroaa toki edeltäjästään aika paljon, sillä sarjassa on 28-minuuttiset jaksot ja hyvin perinteinen sitcom-rakenne. Toisin kuin edeltäjässään, jokaisessa *Insecuren* jaksossa on selkeät A-, B- ja C-juonet, eikä vain yhtä seurattavaa juonilinjaa.

Insecure muistuttaa kaiken kaikkiaan edeltäjänsä teema- ja aihetasolla hyvin paljon. Sarjassa on myös paljon samankaltaisia henkilöitä ja pääprotagonisti on käytännössä sama henkilö kuin edeltäjässään. Juonikin muistuttaa perusidealtaan lievästi *MABG*:in juonta, vaikka erot ovatkin suuria. *Insecure* on kuitenkin huomattavasti kehittyneempi sarja, jossa juoni on monimuotoisempi sekä samoja teemoja käsitellään syvällisemmin ja eri näkökulmista.

5 Yhteenveto

Web-sarjojen historiaa tutkiessani olin yllättynyt, kuinka vanha genre web-sarjat oikeastaan ovatkaan. Oletin niiden olevan hyvässä lykyssä noin kymmenen vuotta vanha juttu, mutta internet onkin valjastettu sarjoille jo yllättävän aikaisin.

Tästä huolimatta web-sarjoista löytyi hyvin vähän tietoa netistä ja vielä vähemmän mitään kirjallisista teoksista. Tuntuu, että useimmat lähteenä käyttämäni artikkelit olivat tulleet jo yli viisi vuotta sitten, kun web-sarjat olivat suurelle yleisölle vielä kohtalaisen uusi asia, eikä niitä ole tutkittu eikä niistä ole kirjoitettu sen jälkeen lähes yhtään.

Ennen kuin aloin kirjoittaa opinnäytetyötäni, minulla oli oletus, ettei web-sarjoissa ole mitään kovin tarkkaa rakennetta, vaan ne ovat aina hyvin kokeellisia, lyhyitä ja humoristia, ehkä jopa sketsimäisiä.

Kuten web-sarjojen rakennetta käsittelevässä kappaleessa huomasimme, niiden rakennetta on mietitty selvästi usein hyvinkin tarkkaan, eivätkä käsikirjoitukset suinkaan ole aina hatusta heitettyjä. Varsinkin kausitasolla rakenteet ovat tarkasti mietittyjä ja ne seuraavat hyvin Syd Fieldin mallia. Jaksotasolla on sarjojen ja jaksosten välillä hieman eroja, mutta kolminäytöksinen sitcom-rakenne on kaikissa sarjoissa näkyvillä ainakin suurimmaksi osaksi.

Web- ja tv-sarjan hybridissä *Skamissa* oli kirjoitusvaiheessa otettu sekä web-sarjamaisuus että tv-sarjamaisuus hyvin huomioon, sillä web-jaksot toimivat onnistuneesti omina näytöksinään rytmittäen tv-jaksoa.

Kun web-sarjaa lähdetään adaptoimaan tv-sarjaksi, tulee sarjan sisältö muuttumaan mahdollisesti hyvin paljon, kuten kävi *Insecuressa* Tv-sarjoissa jakson ja kauden pituus

ovat tarkemmin määriteltyjä ja useimmiten varsinkin jaksot tulevat pitenemään televisioon päin adaptoitaessa, jolloin kirjoittaja joutuu usein lisäämään paljon hahmoja ja juonilinjoja sarjaansa.

Katsoessani useampia web-sarjoja huomasin, että vaikka ne kenties päällisin puolin saattavat vaikuttaa kevyiltä ja yksinkertaisilta, niissä on useimmiten sisältöä vaikka muille jakaa. Web-sarjoissa voidaan hyvinkin käsitellä paljon aiheita, joihin ei esimerkiksi perinteisessä tv-sarjoissa uskalleta koskea.

Tutkiessani web-sarjoja tarkemmin yllätyin siitä, miten niitä tunnutaan pitävän hyvin vähäisenä mediana ja miten tekijät käyttävät niitä usein vain ponnahduslautana tv- tai elokuvapuolelle. Mielestäni tässä olisi kentällä paljon parannettavaa, sillä web-sarjojen mahdollisuudet ovat paljon suuremmat, kuin miten niitä nyt käytetään. On yllättävää, ettei maailmalta esimerkiksi löydy mitään kovinkaan suurten budjettien web-sarjoja, vaan niitä tehdään aina huomattavasti vähäisemmällä rahalla kuin perinteisiä tv-sarjoja. Lähes kaikki asiat tapahtuvat kuitenkin nykyään netissä, ja ihmisillä tuntuu olevan entistä lyhyempi keskittymiskyky, joten on erikoista, ettei lyhyempiä web-sarjoja markkinoida entistä aktiivisemmin esimerkiksi nuorisolle.

Suomessakin *#lovemilla* menestyi melkoisen hyvin ja varsinkin nuoret ihmiset katsoivat sitä valtavasti. Sen takia on ihmeellistä, ettei vastaavia sarjoja tule jatkuvasti, vaan tv-kentällä satsataan yhä perinteisiin draamasarjoihin, jotka eivät tuo oikeastaan mitään uutta kentälle. Tässä olisi Yle:lläkin parantamisen varaa. Norjassa tässä onnistui *Skam*, joka osasi hyödyntää sosiaalista mediaa ja nuorten halua katsoa rauhassa omia sarjojaan, ilman, että esimerkiksi heidän vanhempansa niistä tietäisivät.

Monissa artikkeleissa paljon mainostettu ekstra-sisältö ja somenäkyvyys loistivat poisolollaan useimmissa nettisarjoissa, jotka oli suunnattu vähänkään teini-ikäisiä vanhemmalle yleisölle. *Skamissa* ja *#lovemillassa* sarjojen sosiaalisen median tilejä oli käytetty menestyksekkäästi markkinoimaan sarjaa sen nuorelle kohdeyleisölle ja tuomaan mielekästä lisäsisältöä sarjalle. USA:ssa todella suosituilla *Broad Cityllä*, *High Maintenance*lla ja *MABG*:lla ei ollut kuitenkaan minkäänlaista ekstra-sisältöä tai näkyvyyttä sosiaalisessa mediassa, vaan sarjat luottivat ilmeisesti perinteisempään markkinointiin tai uskoivat, että sarjan korkea taso riittäisi saamaan ihmiset löytämään perille. Tämä voi tosiaan johtua siitä, että nimenomaan teini-ikäiset katsojat roikkuvat enemmän somessa ja saavat enemmän irti siellä olevasta sisällöstä kuin vähän vanhemmat ihmiset.

Kaiken kaikkiaan siis toivoisin, että Suomessa alettaisiin huomata enemmänkin, millaisia mahdollisuuksia web-sarjoilla on ja että myös amatöörit alkaisivat tehdä niitä näyttääkseen taitonsa.

Lähteet

Charney, Noah 2014. Cracking the Sitcom Code. The Atlantic. 28.12.2014.
Luettavissa osoitteessa:

<https://www.theatlantic.com/entertainment/archive/2014/12/cracking-the-sitcom-code/384068/?single_page=true> (Luettu 30.3.2017)

Douglas, Pamela 2011. Writing the TV Drama Series. USA: Michael Wiese Productions.

Frilander, Aino 2017. Nuortensarja Skam käsittelee rohkeasti homoutta ja mielenterveyttä, ja siksi siitä on tullut kansainvälinen hitti – sarjan äiti Julie Andem kertoo nyt, miten siinä onnistuttiin. Helsingin Sanomat. 25.1.2017.

Luettavissa osoitteessa: <<http://www.hs.fi/kulttuuri/art-2000005058590.html>> (Luettu 13.4.2017)

McNayr & Gustafson 2010. A Brief History of the Web Series. Script Magazine. 12.8.2010.

Luettavissa osoitteessa: <<http://www.scriptmag.com/news/a-brief-history-of-the-web-series>> (Luettu 2.3.2017)

Nikkinen, Are & Vacklin, Anders 2012. Television runousoppia. Helsinki: Like Kustannus Oy.

Rodda, Brian 2014. 7 Things to Consider Before Launching Your Web Series. IndieWire. 7.11.2014.

Luettavissa osoitteessa: <<http://www.indiewire.com/2014/11/7-things-to-consider-before-launching-your-web-series-68244/>> (Luettu 2.3.2017)

Roque, Celine 2016. Study: A Look at Branded Series and If They Actually Work. The Content Strategist. 23.2.2016.

Luettavissa osoitteessa: <<https://contently.com/strategist/2016/02/23/study-branded-web-series/>> (Luettu 2.3.2017)

Schwartz, David H. 2015. What The F##k is a Web Series, Anyway?. Huffington Post. 15.6.2016.

Luettavissa osoitteessa: <<http://www.scriptmag.com/news/a-brief-history-of-the-web-series>> (Luettu 4.3.2017)

Television and Cross Media Culture. 2017. The Power of Cross-Media Practices in Skam. International MA Program - University of Amsterdam. 20.1.2017. Luettavissa osoitteessa: <http://television.mediastudies.nl/2017/01/20/the-power-of-cross-media-practices-in-skam/> (luettu 5.5.2017)

